

BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o visokem šolstvu (Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 40/12 – ZUJF, 57/12 – ZPCP-2D, 109/12, 75/16, 61/17 – ZUPŠ in 65/17) se za 6. členom dodata nova 6.a člen in 6.b člen, ki se glasita:

»6.a člen (obseg javne službe)

Visokošolsko izobraževanje, ki ga v obliki javnoveljavnih študijskih programov izvajajo visokošolski zavodi v Republiki Sloveniji pod pogoji za opravljanje visokošolske dejavnosti iz tega zakona, je v javnem interesu.

Javna služba v visokem šolstvu trajno in nemoteno zagotavlja možnosti za splošno dostopnost vsem državljanom pod enakimi pogoji do znanja kot javne dobrine in kakovostnega visokošolskega izobraževanja na vseh stopnjah in področjih znanstvenega raziskovanja in umetniškega ustvarjanja.

Z javno službo v visokem šolstvu Republika Slovenija zadovoljuje javne potrebe po visokošolski dejavnosti in zagotavlja trajno in nemoteno izvajanje visokošolske dejavnosti, ki je vsem uporabnikom dostopna pod enakimi pogoji v skladu s tem zakonom.

Javno službo opravljajo javni visokošolski zavodi, s čimer uresničujejo svoje temeljno poslanstvo, in zasebni visokošolski zavodi za koncesionirane študijske programe.

Javna služba v visokem šolstvu obsega izobraževalne, znanstvenoraziskovalne, umetniške in podporne dejavnosti.

Izobraževalna dejavnost, ne glede na način izvajanja, obsega študijske programe za pridobitev izobrazbe prve, druge in tretje stopnje.

Znanstvenoraziskovalna dejavnost obsega temeljno in uporabno raziskovanje ter eksperimentalni razvoj, katerega rezultati so javno dostopni.

Umetniška dejavnost obsega umetniško ustvarjanje na področju izobraževalnega in raziskovalnega dela v okviru umetniških disciplin, katerega rezultati so javno dostopni.

Podporne dejavnosti so knjižnična, informacijska, administrativna, upravljavska dejavnost, dejavnost študentskih domov in druge podporne dejavnosti.

6.b člen (financiranje javne službe)

Javna služba v visokem šolstvu je praviloma financirana iz javnih virov, lahko pa tudi iz zasebnih virov.

Javni visokošolski zavod lahko poleg dejavnosti javne službe opravlja tudi druge dopolnilne dejavnosti, ki pomenijo prodajo blaga in storitev na trgu, pri čemer te ne smejo zmanjševati obsega in kakovosti zagotavljanja javne službe.

Javni visokošolski zavod lahko izvaja študijske programe kot dopolnilne dejavnosti, ki pomenijo prodajo blaga in storitev na trgu, samo za tuje državljanke.

Kadar javni visokošolski zavod in zasebni visokošolski zavod z dodeljeno koncesijo za študijske programe opravlja drugo dopolnilno dejavnost, mora biti cena na trgu oblikovana tako, da zagotovi najmanj pokrivanje vseh neposrednih in posrednih stroškov ter sorazmerni del skupnih stroškov, vezanih na zagotavljanje tržne storitve. Cena mora vključevati tudi stroške uporabe osnovnih sredstev. Javni visokošolski zavod in zasebni visokošolski zavod z dodeljeno koncesijo za študijske programe ločeno vodi stroške in prihodke izvajanja javne službe ter stroške in prihodke izvajanja druge dejavnosti na podlagi objektivno določenih sodil.

Presežek prihodkov nad odhodki, ustvarjen z dejavnostmi iz drugega in tretjega odstavka tega člena, ki ga visokošolski zavod izračuna skladno z zakonom o fiskalnem pravilu in zakonom o izvrševanju proračuna, mora visokošolski zavod voditi na ločenem računu. Presežek prihodkov nad odhodki, ki ga skladno z zakonom iz tega odstavka ni treba voditi na ločenem računu, mora visokošolski zavod nameniti le za dejavnosti iz petega odstavka 6.a člena tega zakona.

Presežka odhodkov nad prihodki, ustvarjenega z dejavnostmi iz drugega in tretjega odstavka tega člena, javni visokošolski zavod ne sme poravnati iz sredstev javne službe. O načinu poravnave primanjkljaja odloča ustanovitelj na predlog upravnega odbora javnega visokošolskega zavoda.«.

2. člen

8. člen se spremeni tako, da se glasi:

»Učni jezik je slovenski.

Visokošolski zavodi lahko v tujem jeziku izvajajo:

- študijske programe tujih jezikov,
- študijske programe, če se ti programi vzporedno izvajajo tudi v slovenskem jeziku,
- dele študijskih programov, ki so namenjeni za izmenjavo študentov v okviru partnerskih dogovorov med izobraževalnimi institucijami,
- dele študijskih programov, ki jih izvajajo gostujoči visokošolski učitelji iz tujine,
- skupne študijske programe, ki se izvajajo s tujimi izobraževalnimi institucijami,
- študijske programe, ki jih visokošolski zavodi izvajajo v tujini,
- tuje študijske programe visokošolskega transnacionalnega izobraževanja preko sodelovanja na podlagi sporazuma.

Študentje, državljani Republike Slovenije, se lahko na prvi in drugi stopnji na visokošolskem zavodu izobražujejo skladno s tretjo in četrto alinejo prejšnjega odstavka, če na prvi stopnji obseg vsebin v tujem jeziku ne presega deset odstotkov vseh kreditnih točk in na drugi do dvajset odstotkov.

Na tretji stopnji univerza avtonomno določa jezikovno politiko, pri čemer slovenski profesorji zgolj slovenskim študentom ne predavajo v tujem jeziku.

Visokošolski zavodi skrbijo za razvoj slovenščine kot strokovnega oziroma znanstvenega jezika tako, da za vsako napredovanje visokošolskih učiteljev v višji naziv predpišejo vsaj dva znanstvena in vsaj dva strokovna članka v slovenskem jeziku, če je to z vidika dostopnosti publikacije mogoče.

Študentom tujcem in študentom Slovincem brez slovenskega državljanstva se omogoči učenje slovenščine.«.

3. člen

Za 10.a členom se doda nov 10.b člen, ki se glasi:

»10.b člen
(Evropski univerzitetni inštitut)

Republika Slovenija je polnopravna članica Evropskega univerzitetnega inštituta.

Doktorat, pridobljen na Evropskem univerzitetnem inštitutu, je enakovreden doktoratu znanosti, pridobljenem v Republiki Sloveniji.

Imetniki doktorata iz prejšnjega odstavka smejo uporabljati naslov, kot je naveden na diplomi z dopisom institucije Evropski univerzitetni inštitut pri navedbi naslova.«.

4. člen

V 12. členu se za drugim odstavkom doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»Študijska področja pridruženih članic se ne štejejo kot študijska področja univerze, katere pridružene članice so.«.

5. člen

V 14. členu se v prvi alineji pete točke prvega odstavka črta beseda »univerzitetnega«.

6. člen

V 15. členu se doda nov drugi odstavek, ki se glasi:

»Z ustanovitvenim aktom javnega visokošolskega zavoda se določi, da:

- ustanoviteljske pravice in obveznosti posameznega javnega visokošolskega zavoda izvršuje Vlada Republike Slovenije,
- se statusna opredelitev in dejavnost posameznega javnega visokošolskega zavoda določa s statutom posameznega javnega visokošolskega zavoda ob predhodnem soglasju ustanovitelja.«.

7. člen

V 24. členu se za šestim odstavkom doda nov sedmi odstavek, ki se glasi:

»Dekan lahko opravlja funkcijo na delovnem mestu visokošolskega učitelja.«.

Dosedanji sedmi do enajsti odstavek postanejo osmi do dvanajsti odstavek.

Nov enajsti odstavek se spremeni, tako da glasi:

»Dekan članice univerze ali samostojnega visokošolskega zavoda, ki ga je ustanovila Republika Slovenija, je lahko ponovno izvoljen. Trajanje in omejitev mandata dekana sta določena v statutu univerze ali samostojnega visokošolskega zavoda.«.

8. člen

V 32. členu se sedmi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»Spremembe obveznih sestavin študijskih programov iz četrtega odstavka tega člena, razen pogojev za vpis in meril za izbiro ob omejitvi vpisa, začnejo veljati z naslednjim študijskim letom, če so sprejete na pristojnih organih visokošolskega zavoda in poslane Nacionalni agenciji Republike Slovenije za kakovost v visokem šolstvu pred objavo razpisa za vpis, v primeru javnih in koncesioniranih visokošolskih zavodov pa pred pridobitvijo soglasja iz sedmega odstavka 40. člena tega zakona. Spremembe pogojev za vpis in meril za izbiro ob omejitvi vpisa morajo biti sprejete na pristojnih organih visokošolskega zavoda in poslane Nacionalni agenciji Republike Slovenije za kakovost v visokem šolstvu vsaj dve leti pred začetkom študijskega leta, za katerega bodo vključene v razpis za vpis.«.

9. člen

V prvem odstavku 35.a člena se na koncu devete alineje pika nadomesti z vejico in dodata novi deseta in enajsta alineja, ki se glasita:

- »- vrsta in študijsko področje po klasifikaciji KLASIUS,
- razvrstitev v nacionalno ogrodje kvalifikacij ter evropsko ogrodje kvalifikacij.«.

10. člen

V 38. členu se prvi do četrti odstavek spremenijo tako, da se glasijo:

»V študijski program prve stopnje se lahko vpiše, kdor je opravil splošno maturo.

V univerzitetni študijski program se lahko vpiše tudi, kdor je opravil poklicno maturo po ustreznem programu za pridobitev srednje strokovne izobrazbe z istega strokovnega področja ter izpit iz enega od predmetov splošne mature.

Ustrezní program za pridobitev srednje strokovne izobrazbe ter predmet splošne mature iz prejšnjega odstavka se določita s študijskim programom.

V visokošolski strokovni študijski program se lahko vpiše tudi, kdor je opravil poklicno maturo ali zaključni izpit po ustreznem programu za pridobitev srednje strokovne izobrazbe, določenem s študijskim programom.«.

11. člen

V 38.a členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»V magistrski študijski program se lahko vpiše, kdor je končal:

- univerzitetni študijski program prve stopnje z ustreznih strokovnih področij,
- univerzitetni študijski program prve stopnje z drugih strokovnih področij ali visokošolski strokovni študijski program prve stopnje, če je pred vpisom opravil študijske obveznosti, ki so bistvene za nadaljevanje študija; te obveznosti se določijo glede na različnost strokovnega področja oziroma splošnih ter predmetno-specifičnih kompetenc oziroma učnih izidov, ki se s študijskim programom pridobijo, in obsegajo od deset do največ 60 kreditnih točk, kandidati pa jih lahko opravijo med študijem na prvi stopnji, v študijskih programih za izpopolnjevanje ali z opravljanjem izpitov pred vpisom v magistrski študijski program.«.

Za četrtem odstavkom se doda nov peti odstavek, ki se glasi:

»Z doktorskim študijskim programom se lahko kot pogoj za vpis določijo tudi ustrezna strokovna področja študijskih programov iz prve in druge alineje četrtega odstavka tega člena, posebna znanja ali posebne nadarjenosti, psihofizične sposobnosti oziroma dosežki na znanstvenoraziskovalnem področju.«.

12. člen

39. člen se spremeni tako, da se glasi:

»Prehod med študijskimi programi je vpis v višji letnik visokošolskega študijskega programa, ob izpolnjevanju pogojev za vpis v prvi letnik tega študijskega programa, in sicer:

- najmanj drugi letnik, ko gre za prenehanje izobraževanja po prvem študijskem programu in nadaljevanje študija po drugem študijskem programu iste stopnje, vpis visokošolskega diplomanta v nov študijski program na isti stopnji, vpis v isti študijski program, iz katerega se je študent izpisal,
- v drugi letnik visokošolskega študijskega programa prve stopnje, ko gre za vpis višješolskega diplomanta.

Pogoje in postopke za prehode med študijskimi programi določi visokošolski zavod in jih javno objavi na svoji spletni strani.«.

13. člen

V 41. členu se drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»Pri izbiri kandidatov za vpis v visokošolske strokovne in univerzitetne študijske programe se upoštevajo splošni uspeh, dosežen pri maturi, poklicni maturi oziroma zaključnem izpitu, ter splošni učni uspeh, dosežen v tretjem in četrtem letniku srednje šole, lahko pa tudi uspeh pri posameznih, s študijskim programom določenih predmetih splošne mature, poklicne mature oziroma zaključnega izpita, pri posameznih predmetih iz tretjega in četrtega letnika srednje šole ter pri preizkusu posebne nadarjenosti oziroma psihofizične sposobnosti.«.

Četrty odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»Pri izbiri kandidatov za vpis v doktorske študijske programe se upošteva uspeh pri študiju druge stopnje (povprečna ocena, ocena magistrskega dela), lahko pa tudi uspeh pri izbirnem izpitu, določenim s študijskim programom, dosežkih na znanstvenoraziskovalnem področju ali pri preizkusu posebnih znanj ali posebne nadarjenosti oziroma psihofizičnih sposobnosti.«.

14. člen

Črta se 47. člen.

15. člen

Za črtanim 47. členom se dodajo novo IV.a poglavje in novi 47.a do 47.r člen, ki se glasijo:

»IV.a KONCESIJE V VISOKEM ŠOLSTVU

47.a člen (koncesija za izvajanje javne službe v visokem šolstvu)

Koncesija za izvajanje javne službe v visokem šolstvu se lahko dodeli zasebnemu visokošolskemu zavodu za izvajanje enega ali več študijskih programov prve, druge oziroma tretje stopnje.

Koncesija se lahko dodeli za izvajanje študijske dejavnosti, za katero je izkazana potreba v Republiki Sloveniji in ki:

- kakovostno nadgrajuje raznolikost visokošolske izobraževalne ponudbe v Republiki Sloveniji in
- se v okviru javne službe v visokem šolstvu ne izvaja v ustreznem obsegu, ki je določen s številom razpisanih in zasedenih mest študijskega programa v okviru javne službe.

Potrebe za izvajanje študijske dejavnosti s koncesijo lahko izhajajo iz povpraševanja po določenih znanjih in spretnostih, iz inovativnih izobraževalnih ter znanstvenoraziskovalnih pobud, iz prednostnih področij razvoja v nacionalnih strateških dokumentih oziroma regionalnih ciljev gospodarskega, družbenega in kulturnega razvoja.

47.b člen (predlog za dodelitev koncesije)

Predlog z utemeljitvijo potrebe za dodelitev koncesije za izvajanje študijske dejavnosti iz drugega odstavka 47.a člena tega zakona lahko ministrstvu, pristojnemu za visoko šolstvo, posreduje zainteresirano ministrstvo, pravna ali fizična oseba do 31. decembra.

47.c člen (strokovna komisija za koncesije)

Ministrstvo, pristojno za visoko šolstvo, najpozneje do 31. januarja koledarskega leta, ki sledi letu vložitve predloga, za obravnavo prejetih predlogov iz 47.b člena tega zakona, imenuje za vsak predlog strokovno komisijo za koncesije (v nadaljnjem besedilu: strokovna komisija).

Strokovno komisijo sestavlja sedem članov:

- trije člani so strokovnjaki na področjih, za katere se ugotavlja potreba za izvajanje študijske dejavnosti,
- en član je predstavnik regije, na katero se predlog nanaša,
- en član je iz strokovnega združenja delodajalcev, na katerega strokovno področje se predlog nanaša,
- en član je predstavnik ministrstva, v katerega resorno pristojnost spada predmetno področje in
- en član je predstavnik ministrstva, pristojnega za visoko šolstvo.

Člani komisije ne smejo biti v osebnem ali institucionalnem konfliktu interesov. Za njih se smiselno uporabljajo določbe o nasprotju interesov, kot jih določa zakon, ki ureja integriteto in preprečevanje korupcije.

Strokovna komisija najpozneje do 31. marca koledarskega leta iz tega člena pripravi strokovno mnenje in oceno o predlogu potrebe za dodelitev koncesije za izvajanje študijske dejavnosti iz drugega odstavka 47.a člena tega zakona.

Ob utemeljeni potrebi za dodelitev koncesije za izvajanje študijske dejavnosti strokovno mnenje in ocena iz prejšnjega odstavka vključujeta opredelitev ugotovljene potrebe za podelitev koncesije, stroške, povezane s podelitvijo koncesije ter predlog izbrane študijske dejavnosti s številom vpisnih mest.

47.č člen
(odločitev glede uvedbe postopka za dodelitev koncesije)

Minister, pristojen za visoko šolstvo, se seznanj s strokovnim mnenjem in oceno strokovne komisije o predlogu izbrane študijske dejavnosti za dodelitev koncesije na področju visokega šolstva in odloči o uvedbi postopka javnega razpisa za dodelitev koncesije v desetih dneh po prejemu strokovnega mnenja in ocene.

47.d člen
(dodelitev in trajanje koncesije)

Koncesija se dodeli zasebnemu visokošolskemu zavodu za izvajanje študijske dejavnosti na podlagi javnega razpisa, ki ga pripravi ministrstvo, pristojno za visoko šolstvo.

Koncesija se dodeli za določen čas za obdobje osmih vpisnih generacij in se financira v skladu s 47.p členom zakona.

Koncesija je lahko zasebnemu visokošolskemu zavodu iz prvega odstavka tega člena dodeljena večkrat zaporedoma.

47.e člen
(javni razpis)

Javni razpis za dodelitev koncesij za študijske programe zasebnih visokošolskih zavodov mora biti objavljen v Uradnem listu Republike Slovenije in na spletni strani ministrstva, pristojnega za visoko šolstvo, kjer se objavi tudi druga razpisna dokumentacija.

Na javnem razpisu lahko z javno veljavnim študijskim programom kandidira zasebni visokošolski zavod, ki je vpisan v eVŠ.

Objava javnega razpisa vsebuje zlasti:

1. ime in sedež koncedenta,
2. predmet in število razpisanih koncesij,
3. lokacijo, obseg in vrsto študijske dejavnosti, za katero se dodeljuje koncesija,
4. pogoje, ki jih morajo izpolnjevati prijavitelji za dodelitev koncesije,
5. merila za izbiro zasebnega visokošolskega zavoda,
6. postopek izbire zasebnega visokošolskega zavoda,
7. začetek in čas trajanja koncesije,
8. obveznost prijavitelja glede izpolnjevanja pogojev za začetek dela in opravljanje dejavnosti,
9. kraj in čas za dvig razpisne dokumentacije,
10. naslov in rok za vložitev vlog,
11. rok, v katerem bodo prijavitelji obveščeni o izbiri.

Javni razpis lahko poleg podatkov iz prejšnjega odstavka vsebuje tudi druge podatke, če so ti potrebni glede na predmet javnega razpisa.

Razpisna dokumentacija vsebuje zlasti:

1. datum objave javnega razpisa,
2. natančno opredelitev predmeta in pogojev koncesije,
3. lokacijo, za katero se razpisujejo koncesije,
4. vrsto in obseg koncesionirane dejavnosti,
5. pogoje, ki jih mora izpolnjevati prijavitelj, in pogoje za izvajanje koncesije,
6. pogoje financiranja predmeta koncesije in način njegovega morebitnega spreminjanja v času, za katerega je koncesija dodeljena,

7. merila za izbiro koncesionarja in način uporabe teh meril,
8. opis postopka izbire koncesionarja,
9. navodila za pripravo in predložitev vloge,
10. navedbo dokazil o izpolnjevanju pogojev, meril in ostalih okoliščin za dodelitev koncesije,
11. vzorec koncesijske pogodbe,
12. rok, v katerem bodo prijavitelji obveščeni o izidu javnega razpisa.

V razpisni dokumentaciji koncedent določi tudi, katere listine in druge vrste dokazil mora predložiti prijavitelj. Koncedent ne sme zahtevati dokazil, ki jih lahko pridobi iz uradnih evidenc, razen za podatke, za katere mora pridobiti soglasje prijavitelja.

47.f člen **(merila za izbiro koncesionarja z utežmi)**

Merila za izbiro koncesionarja so:

- predvideni učni izidi študijskega programa glede na obseg in vrsto študijske dejavnosti, za katero se dodeljuje koncesija (0,3),
- izkazana interdisciplinarna vpetost študijskega programa z drugimi študijskimi programi visokošolskega zavoda ali njegova vertikalna povezanost z drugima stopnjama istovrstnih študijskih programov (0,1),
- znanstvenoraziskovalna in strokovna kakovost ter usposobljenost koncesionarja (0,2),
- materialni pogoji na kraju izvajanja koncesionirane dejavnosti (0,2),
- mednarodna vpetost koncesionarja (0,2).

Kot znanstvenoraziskovalna in strokovna kakovost ter usposobljenost koncesionarja iz tretje alineje prejšnjega odstavka štejejo zlasti dokumentirane znanstvene in strokovne objave v mednarodni periodiki in patenti, monografije in umetniška dela, pridobljeni znanstvenoraziskovalni programi in projekti in projekti za industrijo oziroma druge naročnike.

Kot mednarodna vpetost koncesionarja iz pete alineje prvega odstavka tega člena šteje sodelovanje v mednarodnih projektih, konzorcijih ter pogodbe o sodelovanju s tujimi inštitucijami in mednarodno pedagoško delovanje.

V javnem razpisu sta natančneje opredeljena način vrednotenja in izkazovanja posameznih meril ob upoštevanju vrste in stopnje študijskega programa.

Koncesija za študijski program se lahko dodeli, če zasebni visokošolski zavod izpolni merila vsaj v obsegu 0,9.

47.g člen **(razpisna komisija)**

Ministrstvo, pristojno za visoko šolstvo, imenuje razpisno komisijo za izbiro zasebnega visokošolskega zavoda, ki jo sestavljajo najmanj v deležu ene tretjine zaposleni na ministrstvu, pristojnem za visoko šolstvo, in najmanj v deležu ene tretjine mednarodni zunanji strokovnjaki za posamezna študijska področja.

Člani komisije ne smejo biti v osebnem ali institucionalnem konfliktu interesov. Za njih se smiselno uporabljajo določbe o nasprotju interesov, kot jih določa zakon, ki ureja integriteto in preprečevanje korupcije.

Vsi člani komisije morajo imeti najmanj izobrazbo, pridobljeno po študijskem programu tretje stopnje, oziroma izobrazbo, ki ustreza ravni izobrazbe, pridobljene po študijskem programu tretje stopnje, in je v skladu z zakonom, ki ureja slovensko ogrodje kvalifikacij, uvrščeno na deseto raven. Vsi člani komisije morajo imeti vsaj pet let izkušenj na svojem strokovnem oziroma znanstvenem področju.

Komisija po izvedenem postopku ocenjevanja vloge razporedi po vrstnem redu doseženih točk, od najvišjega do najnižjega števila doseženih točk.

47.h člen **(izbira koncesionarja)**

Koncesija za opravljanje javne službe v visokem šolstvu se podeli z odločbo ministrstva, pristojnega za visoko šolstvo.

Z dokončnostjo odločbe o podelitvi koncesije skleneta koncedent in koncesionar koncesijsko pogodbo, s katero uredita medsebojno koncesijsko razmerje in pogoje v zvezi z izvajanjem koncesionirane dejavnosti.

Koncesijska pogodba mora biti sklenjena pred objavo razpisa za vpis za prvo študijsko leto, za katero je podeljena koncesija.

Če koncesionar iz neupravičenih razlogov ne sklene koncesijske pogodbe v roku, določenem z odločbo o podelitvi koncesije, se ta lahko sklene s prvim naslednjim prijaviteljem, ki je dosegel naslednje največje število točk po vrstnem redu iz četrtega odstavka prejšnjega člena zakona. Če takšnega prijavitelja ni, se javni razpis za podelitev koncesije lahko ponovi.

47.i člen (vsebina in oblika koncesijske pogodbe)

S koncesijsko pogodbo koncedent in koncesionar uredita medsebojno koncesijsko razmerje in pogoje v zvezi z izvajanjem koncesionirane dejavnosti, zlasti pa:

1. vrsto in obseg izvajanja koncesionirane dejavnosti, ki jo mora zagotoviti koncesionar,
2. lokacijo izvajanja koncesionirane dejavnosti,
3. začetek izvajanja koncesionirane dejavnosti,
4. čas trajanja koncesijske pogodbe,
5. pogoje, ki jih mora izpolnjevati koncesionar v času trajanja koncesijskega razmerja,
6. minimalno število prvič vpisanih študentov prvega letnika,
7. dolžnost poročanja o izvajanju koncesionirane dejavnosti,
8. način nadzora koncedenta ali od njega pooblaščenih revizorjev za izvedbo nadzora v zvezi s predmetom koncesije,
9. dolžnosti in pravice koncesionarja v primeru višje sile,
10. medsebojna razmerja v zvezi z morebitno škodo, povzročeno z izvajanjem ali opustitvijo izvajanja koncesionirane dejavnosti,
11. pogodbene sankcije zaradi neizvajanja ali nepravilnega izvajanja dodeljene koncesije in kršitve, zaradi katerih imata koncedent in koncesionar pravico odstopiti od pogodbe.

47.j člen (podaljšanje koncesije)

Koncesija se lahko podaljša na predlog koncesionarja za največ osem vpisnih generacij.

Koncesionar mora predlog za podaljšanje vložiti najpozneje do 31. maja študijskega leta, v katerem je v prvi letnik vpisana šesta vpisna generacija.

O utemeljenosti predloga iz prejšnjega odstavka s pripravo strokovnega mnenja in ocene odloča strokovna komisija po postopku in na način iz 47.c člena zakona. Strokovno mnenje in ocena vključujeta tudi predlog časa podaljšanja koncesije.

Koncedent koncesijo podaljša z odločbo.

Koncedent in koncesionar o podaljšanju koncesije skleneta aneks k pogodbi o koncesiji.

Koncesija se ne sme podaljšati, če obstajajo razlogi za odvzem koncesije ali če koncesionar krši pogodbene obveznosti.

47.k člen (prenehanje koncesijskega razmerja)

Razmerje med koncedentom in koncesionarjem preneha:

- s prenehanjem koncesijske pogodbe,
- z odvzemom koncesije.

47.l člen
(prenehanje koncesijske pogodbe)

Koncesijska pogodba preneha:

1. s pretekom časa, za katerega je bila sklenjena,
2. na podlagi pisne odpovedi,
3. z razdrtjem,
4. s potekom akreditacije koncesionarja ali z odvzemom akreditacije koncesioniranemu študijskemu programu,
5. ob stečaju koncesionarja, z dnem nastanka pravnih posledic stečajnega postopka,
6. ob likvidaciji koncesionarja, z dnem prenehanja koncesionarja.

47.m člen
(odvzem koncesije)

Koncedent z odločbo odvzame koncesijo koncesionarju:

1. če ne začne izvajati koncesionirane dejavnosti v za to določenem roku,
2. če ne izpolnjuje več pogojev za izvajanje koncesionirane dejavnosti,
3. če krši pogoje, določene za izvajanje koncesionirane dejavnosti,
4. če finančno oškoduje koncedenta ali študente,
5. če ne zagotavlja študentom zagotovljenega obsega in kakovosti koncesionirane dejavnosti oziroma od njih neupravičeno zahteva doplačila ali plačila, ki niso predpisana oziroma jim omogoča pridobitev pravice mimo predpisov ali kadar do njih niso upravičeni,
6. če ne dopusti nadzora ali ne ravna v skladu z ugotovitvami nadzora,
7. če ne izvaja koncesijske pogodbe,
8. če ne dosega minimalnega vpisa študentov, kot ga določa koncesijska pogodba.

47.n člen
(postopek odvzema koncesije)

Če koncedent ugotovi obstoj razloga za odvzem koncesije iz prejšnjega člena, o tem obvesti koncesionarja in mu določi primeren rok za njegovo odpravo.

Če koncesionar v roku iz prejšnjega odstavka kršitve ne odpravi, koncedent po uradni dolžnosti izda odločbo o odvzemu koncesije.

Opozorilo iz prvega odstavka tega člena ni potrebno, če gre za kršitev, ki ima znake kaznivega dejanja ali je posledica višje sile.

Zoper odločbo o odvzemu koncesije ni pritožbe, možen pa je upravni spor.

47.o člen
(pravne posledice odvzema koncesije)

Z dokončnostjo odločbe o odvzemu koncesije prenehata koncesijsko razmerje in koncesijska pogodba, razen tistih določb koncesijske pogodbe, ki se uporabljajo tudi po prenehanju koncesijskega razmerja.

Koncesionar in koncedent morata izpolniti obveznosti, ki so nastale do prenehanja koncesijskega razmerja.

Koncesionar, ki mu je bila odvzeta koncesija, mora koncedentu povrniti vso škodo, ki je posledica kršitve, zaradi katere mu je bila koncesija odvzeta.

47.p člen
(določitev TSF-Z ob podelitvi nove koncesije)

Za posamezno koledarsko leto zasebnemu visokošolskemu zavodu za koncesioniran študijski program prve oziroma druge stopnje pripadajo sredstva najmanj v višini 6 povprečnih letnih plač izrednega profesorja. Če visokošolski zavod na prvi stopnji že izvaja koncesioniran študijski program, mu za koncesioniran študijski program druge stopnje iz istega ožjega študijskega področja pripadajo sredstva najmanj v višini 4 povprečnih letnih plač. Povprečna plača se določi ob upoštevanju veljavnega kataloga funkcij, delovnih mest in nazivov v javnem sektorju ter veljavne plačne lestvice. Tako določena sredstva so namenjena izdatkom za plače izvajalcev koncesioniranega študijskega programa, ki so zaposleni na delovnem mestu visokošolskega učitelja ali visokošolskega sodelavca.

Dodatno se pri določitvi TSF-Z upošteva še vrednost sredstev na študenta v posamezni študijski skupini iz 72.e člena tega zakona. Pri tem se upoštevajo proračunska sredstva za študijsko dejavnost za posamezno stopnjo v koledarskem letu n in število rednih študentov javnih visokošolskih zavodov na posamezni stopnji, brez ponavljalcev in brez absolventov, vpisanih na dan 30. oktober leta n-1.

Če je vrednost sredstev na študenta, izračunana kot količnik med sredstvi iz prvega odstavka in številom razpisanih mest za posamezni koncesionirani študijski program, manjša od vrednosti sredstev na študenta v študijski skupini tega koncesioniranega študijskega programa iz drugega odstavka, visokošolskemu zavodu pripada še zmnožek razlike med tema vrednostima na študenta in številom razpisanih mest. Če pa je vrednost sredstev na študenta, izračunana kot količnik med sredstvi iz prvega odstavka in številom razpisanih mest za posamezni koncesionirani študijski program, večja od vrednosti sredstev na študenta v študijski skupini tega koncesioniranega študijskega programa iz drugega odstavka, visokošolskemu zavodu pripadajo samo sredstva po prvem odstavku.

V skladu s tem členom se TSF-Z za koncesionirane študijske programe določajo za čas trajanja študijskega programa, podaljšanega za eno leto. Po tem obdobju se TSF-Z določajo v skladu z določbami 72.e člena zakona.

47.r člen
(določitev TSF-Z ob prenehanju koncesije)

Glede na letnik zadnje generacije vpisanih študentov se f-TSF-Z vsako leto zmanjša za dodatno $1/n$ f-TSF-Z sredstev, pri čemer je n število let trajanja koncesioniranega študijskega programa.

Sredstva v-TSF-Z se določajo v skladu s tem zakonom.«.

16. člen

Za 51.k členom se doda nov a51.l člen, ki se glasi:

»a51.l člen
(zahteva za varstvo zakonitosti)

Ne glede na prejšnji člen lahko ministrstvo, pristojno za visoko šolstvo, predlaga državnemu tožilcu vložitev zahteve za varstvo zakonitosti zoper vsako pravnomočno odločbo agencije ali zoper vsako pravnomočno sodbo, izdano v upravnem sporu v zvezi z odločitvijo agencije, če meni, da je kršen ta zakon.

Rok za podajo predloga za vložitev zahteve za varstvo zakonitosti je tri mesece od seznanitve ministrstva, pristojnega za visoko šolstvo, s pravnomočno odločbo ali pravnomočno sodbo iz prejšnjega odstavka.

Pri odločanju o vložitvi zahteve za varstvo zakonitosti državni tožilec upošteva zlasti potrebo po varstvu javnega interesa in zagotavljanju pravne varnosti ter enotne uporabe prava. Državni tožilec vloži zahtevo za varstvo zakonitosti zaradi zmotne uporabe materialnega prava v treh mesecih od prejema predloga ministrstva, pristojnega za visoko šolstvo.

O zahtevi za varstvo zakonitosti odloča Vrhovno sodišče Republike Slovenije.«.

17. člen

63. člen se spremeni tako, da se glasi:

»63. člen (delovna obveznost)

Visokošolski učitelji in visokošolski sodelavci v okviru svojega delovnega mesta pri izvajanju javne službe v visokem šolstvu opravljajo neposredno pedagoško obveznost, posredno pedagoško delo, osnovno znanstvenoraziskovalno in umetniško ter strokovno delo.

Visokošolski učitelji in visokošolski sodelavci v okviru svojega delovnega mesta sodelujejo tudi pri upravljanju visokošolskega zavoda.

Vse oblike dela visokošolskih učiteljev in visokošolskih sodelavcev iz prvega in drugega odstavka tega člena so enakovredne in neločljivo povezane.

Neposredna pedagoška obveznost so oblike pedagoškega dela, ki so navedene v akreditiranem študijskem programu za izvedbo študijskega programa.

Posredno pedagoško delo obsega priprave na neposredno pedagoško obveznost, preizkuse znanja, govorilne ure, s pedagoškim delom povezana administrativna opravila, razvoj predmetov s spremljanjem razvoja strok in pripravo študijskih gradiv.

Osnovno znanstvenoraziskovalno in umetniško ter strokovno delo obsega temeljno in uporabno raziskovalno in razvojno delo, nujno za razvoj stroke, oziroma ustvarjalno in poustvarjalno umetniško delo in usposabljanje, potrebno za kakovostno pedagoško delo in strokovni razvoj delavca, ki se potrdi z izvolitvijo v naziv, ter drugo strokovno delo, s katerim se uresničuje poslanstvo visokošolskega zavoda in akademski ugled.

Sodelovanje pri upravljanju obsega sodelovanje v delu komisij ter organov upravljanja univerze in njenih članic oziroma samostojnega visokošolskega zavoda.

Razmerje med vsemi oblikami delovne obveznosti visokošolskih učiteljev in visokošolskih sodelavcev znotraj polnega delovnega časa se natančneje uredi s kolektivno pogodbo dejavnosti, pri čemer je osnovna znanstvenoraziskovalna oziroma umetniška delovna obveznost najmanj 40 odstotkov ekvivalenta polnega delovnega časa.

Visokošolski učitelj ali visokošolski sodelavec se lahko na svoj predlog v obsegu do 50 odstotkov skupnega števila delovnih ur v okviru rednih delovnih obveznosti v določenem časovnem obdobju vključi v raziskovalne projekte.

Neposredna pedagoška obveznost v organiziranem študijskem procesu v visokošolskem izobraževanju, ki se izvaja kot javna služba, znaša v urah po 45 minut:

- za docenta, izrednega in rednega profesorja šest ur tedensko,
- za višjega predavatelja, predavatelja in lektorja devet ur tedensko,
- za asistenta deset ur tedensko,
- za druge visokošolske sodelavce do šestnajst ur tedensko.

Če delavec iz druge ali tretje alineje prejšnjega odstavka izvaja oblike neposredne pedagoške obveznosti, za izvajanje katerih je pogoj naziv docenta, izrednega ali rednega profesorja, velja v tem delu zanj normativ iz prve alineje prejšnjega odstavka.

Oblike neposredne delovne obveznosti visokošolskih učiteljev in visokošolskih sodelavcev določi rektor univerze oziroma dekan samostojnega visokošolskega zavoda z internim aktom, o katerem dobi pred tem mnenje reprezentativnih sindikatov v dejavnosti visokega šolstva in soglasje senata. Ta in drugi interni akti univerze in

samostojnega visokošolskega zavoda ne vplivajo na obseg in priznavanje neposredne pedagoške obveznosti, določene v tem členu.

Če z neposredno tedensko pedagoško obveznostjo, določeno v prejšnjih odstavkih, ni mogoče izvesti študijskih programov, lahko pristojni organ visokošolskega zavoda visokošolskemu učitelju oziroma visokošolskemu sodelavcu določi dodatno neposredno tedensko pedagoško obveznost, in sicer največ:

- dve uri docentu, izrednemu in rednemu profesorju,
- tri ure višjemu predavatelju, predavatelju in lektorju,
- štiri ure asistentu in
- štiri ure drugim visokošolskim sodelavcem.

Dodatna neposredna tedenska pedagoška obveznost se obračuna enako kot neposredna pedagoška obveznost.

Glede na število študentov v skupini pri predmetu se docentu, izrednemu profesorju, rednemu profesorju, višjemu predavatelju, predavatelju in lektorju neposredna tedenska pedagoška obveznost lahko zmanjša za največ dve uri.

Docentu, izrednemu profesorju, rednemu profesorju, višjemu predavatelju, predavatelju in lektorju ter asistentu, ki opravljajo za delodajalca v okviru polnega delovnega časa tudi delo pri znanstvenoraziskovalnih, strokovnih ali umetniških projektih zunaj osnovnega znanstvenoraziskovalnega in umetniškega ter strokovnega dela, se lahko izjemoma neposredna tedenska pedagoška obveznost iz desetega odstavka tega člena zmanjša za največ tri ure.

Prorektorju, dekanu, ki je zaposlen na delovnem mestu visokošolskega učitelja, in prodekanu se lahko zmanjša neposredna tedenska pedagoška obveznost iz desetega odstavka tega člena.

Merila za zmanjšanje neposredne pedagoške obveznosti določi rektor univerze oziroma dekan samostojnega visokošolskega zavoda z internim aktom, o katerem pred tem dobi mnenje reprezentativnih sindikatov v dejavnosti visokega šolstva in soglasje senata.

Docent, izredni profesor, redni profesor, višji predavatelj, predavatelj, lektor, asistent in drugi visokošolski sodelavci lahko, če so za to zagotovljena sredstva, izjemoma opravljajo znanstvenoraziskovalno, umetniško ali strokovno delo še največ 20 odstotkov polnega delovnega časa na teden tudi pri istem delodajalcu.

Dekan, ki je zaposlen na delovnem mestu dekana, in rektor smeta pri istem delodajalcu opravljati dopolnilno pedagoško, znanstvenoraziskovalno, umetniško in strokovno delo v skupnem obsegu do 20 odstotkov polnega delovnega časa.«.

18. člen

V prvem odstavku 66. člena se druga alineja spremeni tako, da se glasi:

»- lahko enkrat v času študija ponavljajo letnik ali spremenijo študijski program ali smer, pri čemer se šteje, da študent pravice iz te alineje ne izkoristi, če se vpiše v višji letnik od letnika v katerega je bil predhodno že vpisan v kateremkoli študijskem programu na isti stopnji,«.

19. člen

69.a člen se spremeni tako, da se glasi:

»69.a člen (študenti s posebnimi potrebami in posebnim statusom)

Študenti s posebnimi potrebami so slepi in slabovidni študenti oziroma študenti z okvaro vidne funkcije, gluhi in naglušni študenti, študenti z govorno-jezikovnimi motnjami, študenti s primanjkljajem na posameznih področjih učenja, gibalno ovirani študenti, dolgotrajno bolni študenti, študenti z motnjami avtističnega spektra ter študenti s psihosocialnimi težavami.

Študenti s posebnim statusom po tem zakonu so študenti vrhunski športniki, študenti priznani umetniki ter drugi študenti, ki se udeležujejo (področnih) mednarodnih tekmovanj. Študenti s posebnim statusom so tudi študenti starši do dopolnjenega tretjega leta otrokove starosti in študenti, ki prihajajo iz izrednih ali neugodnih socialnih okoliščin.

Študenti s posebnimi potrebami in študenti s posebnim statusom so upravičeni do:

- ugodnejše obravnave v izbirnem postopku v primeru omejitve vpisa,
- prilagoditev izvajanja študijskih programov, različnih oblik pomoči in podpore pri študiju, pri čemer lahko napredujejo in dokončajo študij v daljšem času, kot je predvideno s študijskim programom, in pri tem obdržijo druge pravice in ugodnosti študentov iz prvega odstavka 69. člena tega zakona.

Postopke in podrobnejši način izvrševanja pravic iz prejšnjega odstavka določi minister, pristojen za visoko šolstvo.«.

20. člen

V prvem odstavku 72.a člena se doda nova tretja alineja, ki se glasi:

»-redna športna dejavnost za študente 1. letnikov vseh študijskih programov prve stopnje in enovitih magistrskih študijskih programov v obsegu 2 pedagoških ur na teden oziroma 60 ur letno, ki niso ovrednotene z ECTS,«

Dosedanje tretja do šesta alineja postanejo četrta do sedma alineja.

21. člen

V prvem odstavku 72.č člena se tretji stavek spremeni tako, da se glasi:

»Sredstva f-TSF se zmanjšajo za skupno vsoto zmanjšanj f-TSF sredstev zavodov v skladu z desetim, enajstim in dvanajstim odstavkom 72.e člena tega zakona, pri čemer se upoštevata tretje in četrto leto predhodnega pogodbenega obdobja.«.

V tretjem odstavku se prvi stavek spremeni tako, da se glasi:

»V tretjem letu pogodbenega obdobja se f-TSF sredstva iz drugega leta pogodbenega obdobja povečajo za indeks rasti f-TSF sredstev, nato pa se zmanjšajo za skupno vsoto zmanjšanj f-TSF sredstev zavodov v skladu z desetim, enajstim in dvanajstim odstavkom 72.e člena tega zakona, pri čemer se upoštevata prvo in drugo leto pogodbenega obdobja.«.

22. člen

V 72.e členu se drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»V prvem letu pogodbenega obdobja se f-TSF-Z sredstva iz zadnjega leta predhodnega pogodbenega obdobja povečajo za indeks rasti f-TSF sredstev, nato pa se zmanjšajo v skladu z desetim, enajstim in dvanajstim odstavkom tega člena, pri čemer se upoštevata tretje in četrto leto predhodnega pogodbenega obdobja.«.

Četrty odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»V tretjem letu pogodbenega obdobja se f-TSF-Z sredstva iz drugega leta pogodbenega obdobja povečajo za indeks rasti f-TSF sredstev, nato pa se zmanjšajo v skladu z desetim, enajstim in dvanajstim odstavkom tega člena, pri čemer se upoštevata prvo in drugo leto pogodbenega obdobja.«.

V šestem odstavku se v prvi in drugi alineji besedilo »KLASIUS-P« nadomesti z besedo »KLASIUS«.

Sedmi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»Podrobneje se kazalniki, študijske skupine in faktor študijske skupine iz prejšnjega odstavka določijo v predpisu iz 75. člena tega zakona.«.

Osmi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»V drugem letu pogodbenega obdobja so v-TSF-Z sredstva enaka v-TSF-Z sredstvom prvega leta pogodbenega obdobja, proporcionalno povečana za dodatna proračunska sredstva za študijsko dejavnost v tem letu brez sredstev, ki so bila porabljena za povečanje f-TSF sredstev.«

Deveti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»V četrtem letu pogodbenega obdobja so v-TSF-Z sredstva enaka v-TSF-Z sredstvom tretjega leta pogodbenega obdobja, proporcionalno povečana za dodatna proračunska sredstva za študijsko dejavnost v tem letu brez sredstev, ki so bila porabljena za povečanje f-TSF sredstev.«.

Za desetim odstavkom se doda nov enajsti odstavek, ki se glasi:

»Zmanjšanje sredstev iz prvih dveh alinej iz prejšnjega odstavka se ugotavlja in upošteva vsako leto, sredstva pa prenesejo v v-TSF sredstva tistega leta.«.

Dosedanji enajsti do štirinajsti odstavek postanejo dvanajsti do petnajsti odstavek.

23. člen

V prvem odstavku 72.l člena se na koncu tretje alineje beseda »in« nadomesti z vejico in doda nova četrta alineja, ki se glasi:

»- skrb za razvoj jezikov avtohtone italijanske in madžarske narodne skupnosti,«.

Dosedanja četrta alineja postane šesta alineja.

Za četrtem odstavkom se doda nov peti odstavek, ki se glasi:

»Kot skrb za razvoj jezikov avtohtone italijanske in madžarske narodne skupnosti iz četrte alineje prvega odstavka tega člena se financirajo študijski programi prve in druge stopnje, ki omogočajo študij za pridobitev predpisane izobrazbe na ustreznih študijskih programih za strokovne delavce vrtcev in šol z italijanskim učnim jezikom tudi v italijanskem jeziku in za dvojezične vrtce in šole tudi v madžarskem jeziku.«.

24. člen

V 72.m členu se za prvim odstavkom doda nov drugi odstavek, ki se glasi:

»Kadar zasebni visokošolski zavod pridobi koncesijo za istovrstne študijske programe prve, druge in tretje stopnje, se mu lahko določijo sredstva za financiranje visokošolske knjižnice.«.

Dosedanji drugi odstavek postane tretji odstavek.

25. člen

V 77. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»Šolnina in drugi prispevki za študij po študijskih programih z javno veljavnostjo so prihodek visokošolskega zavoda in se določijo v skladu s predpisom ministra, pristojnega za visoko šolstvo. Za redni in izredni študij visokošolski zavodi ne smejo zaračunavati vpisnih stroškov (stroški izbirnih postopkov, vpisna dokumentacija, indeks, študentska izkaznica ipd.) in stroškov povezanih z izvajanjem obveznega dela študijskega programa (prevoz, namestitve ipd.). Drugi prispevki za študij se študentom zaračunajo po dejanskih materialnih stroških, ki jih imajo visokošolski zavodi.«.

Četrty odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»Ne glede na prejšnji odstavek se državljanom Republike Slovenije in državljanom članic Evropske unije šolnina zaračuna, če:

- imajo že doseženo izobrazbo, ki ustreza najmanj ravni izobrazbe, pridobljene po študijskem programu, v katerega so vpisani,
- še nimajo dosežene izobrazbe, ki ustreza najmanj ravni izobrazbe pridobljene po študijskem programu, v katerega so vpisani, in so na prejšnjem študijskem programu že koristili pravico iz druge alineje 66. člena tega zakona oziroma
- se ponovno vpišejo v študijski program, iz katerega so se izpisali, če se vpišejo v letnik, v katerega so že bili vpisani na kateremkoli študijskem programu na isti stopnji.«.

26. člen

V drugem odstavku 81. člena se 6. točka spremeni tako, da se glasi:

»6. stalno in začasno prebivališče, naslov za osebno vročanje pošte (ulica, hišna številka, kraj, poštna številka, občina, država) ter elektronski naslov,«

V dvanajstem odstavku se doda nov drugi stavek, ki se glasi:

»Visokošolski zavod lahko spremembe podatkov iz 1., 2., 5., 6. (razen elektronskega naslova) in 7. točke prvega odstavka tega člena, pridobi iz evidence iz 81.e člena tega zakona na podlagi podatka o enotni matični številki občana s povezovanjem zbirk.«

Za trinajstim odstavkom se doda nov štirinajsti odstavek, ki se glasi:

»Podatke iz 6. točke drugega odstavka tega člena visokošolski zavod lahko uporablja za znanstvenoraziskovalne namene, ki jih določi minister, pristojen za visoko šolstvo, v predpisu iz trinajstega odstavka 82. člena tega zakona.«

27. člen

V 82. členu se v tretjem odstavku tretji stavek spremeni tako, da se glasi:

»Pri prijavi prijavljenega s kvalificiranim digitalnim potrdilom ali AAI-računom se podatki iz prejšnjega stavka in podatki, ki se o njem vodijo v eVŠ, prijavljenemu prikažejo ob izpolnjevanju elektronske vloge.«

V četrtem odstavku se tretji stavek spremeni tako, da se glasi:

»Pri prijavi prijavljenega s kvalificiranim digitalnim potrdilom ali AAI-računom se podatki iz prejšnjega stavka in podatki, ki se o njem vodijo v eVŠ, prijavljenemu prikažejo ob izpolnjevanju elektronske vloge.«

V petem odstavku se v prvem stavku črta besedilo, ki se glasi:

»na način in v obliki, določeni v predpisu iz sedmega odstavka 16. člena tega zakona.«

V desetem odstavku se napovedni stavek spremeni tako, da se glasi:

»Za znanstvenoraziskovalne namene analiziranja zaposljivosti študentov in diplomantov ministrstvo, pristojno za visoko šolstvo, na podlagi podatka o EMŠO diplomanta iz evidence o opravljenih strokovnih izpitih pridobi podatek o opravljenem strokovnem izpitu in iz centralne evidence zaposlenih na področju vzgoje in izobraževanja, ki jo vodi ministrstvo, pristojno za izobraževanje, pridobi podatek o:«

Za desetim odstavkom se dodata nova enajsti in dvanajsti odstavek, ki se glasita:

»Za znanstvenoraziskovalne namene analiziranja zaposljivosti študentov in diplomantov ministrstvo, pristojno za visoko šolstvo, na podlagi podatka o EMŠO diplomanta iz evidenc z osebnimi podatki, ki jih vodijo visokošolski zavodi, pridobi podatek o ocenah oziroma rezultatu, doseženem pri opravljenih študijskih obveznostih.

Za znanstveno-raziskovalne namene analiziranja zaposljivosti študentov in diplomantov ministrstvo, pristojno za visoko šolstvo, na podlagi podatka o EMŠO diplomanta iz evidenc, ki jih za rezidente RS vodi Finančna uprava Republike Slovenije, pridobi naslednje podatke:

- dohodek iz zaposlitve:
 - dohodek in delovnega razmerja (Plače, nadomestila plače, povračila stroškov; Bonitete; Regres za letni dopust; Jubilejne nagrade, odpravnine, solidarnostne pomoči; Premije za PDPZ; Pokojnine iz obveznega PIZ; Nadomestila iz obveznega PIZ; Nadomestila iz drugih socialnih zavarovanj; Drugi dohodki iz delovnega razmerja; Dohodek za vodenje družbe, zavarovalna podlaga 040);
 - dohodek iz drugega pogodbenega razmerja (Dohodki verskih delavcev, Dohodki iz drugega pogodbenega razmerja in Dohodki dijakov in študentov, upravičeni do posebne olajšave ter Dohodki dijakov in študentov, ki niso upravičeni do posebne olajšave, ki jih je diplomant pridobil med študijem);
- dohodek iz dejavnosti,
- dohodek iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti,
- dohodek Fullbrightovega programa izmenjav.«

V dosedanjem enajstem odstavku, ki postane trinajsti odstavek, se za piko doda nov stavek, ki se glasi: »Pri tem mora v delu, ki ureja podatke iz dvanajstega odstavka tega člena, predhodno pridobiti soglasje ministrstva, pristojnega za finance.«.

28. člen

V dvanajstem odstavku 83.a člena se besedilo »devetega in desetega« spremeni tako, da se glasi: »devetega, desetega, enajstega in dvanajstega«.

Za petnajstim odstavkom se dodajo novi šestnajsti, sedemnajsti in osemnajsti odstavek, ki se glasijo:

»Na podlagi elektronske vloge prijave za vpis v eVŠ se za izbirni postopek za vpis v visokošolske študijske programe lahko s povezovanjem eVŠ in evidenc iz 81. člena tega zakona, ki jih vodijo visokošolski zavodi, na podlagi EMŠO pridobijo podatki o ocenah oziroma rezultatih študenta, doseženih pri izpitih in drugih študijskih obveznostih.

Na podlagi elektronske vloge prijave za subvencionirano bivanje in soglasja študenta in članov njegove družine, ki živijo v skupnem gospodinjstvu, se za izbirni postopek študentov za subvencionirano bivanje lahko s povezovanjem eVŠ in:

- evidenc, ki jih vodi Finančna uprava Republike Slovenije, na podlagi davčne številke pridobijo podatki o materialnem položaju študenta in članov njegove družine, ki živijo v skupnem gospodinjstvu, za preteklo koledarsko leto;
- evidenc, ki jih vodi ministrstvo, pristojno za socialne zadeve oziroma centri za socialno delo, na podlagi EMŠO pridobijo podatki o preživnini za študenta in članov njegove družine, ki živijo v skupnem gospodinjstvu, za preteklo koledarsko leto;
- evidence o zavarovanih osebah, ki jo vodi Zavod za zdravstveno zavarovanje Slovenije, na podlagi EMŠO študenta pridobi podatek o tem, ali študent izpolnjuje pogoj iz prvega odstavka 69. člena tega zakona,
- evidenc, ki jih vodi Zavod Republike Slovenije za zaposlovanje, na podlagi EMŠO staršev oziroma skrbnikov študenta pridobi podatek o tem ali so brezposelni,
- evidenc iz 81. člena tega zakona, ki jih vodijo visokošolski zavodi, na podlagi EMŠO pridobijo podatki o dosedanjem študijskem uspehu študenta.

Za ureditev zavarovanja študentov za poškodbe pri delu in poklicno bolezen pri praktičnem pouku, pri opravljanju proizvodnega dela oziroma delovne prakse in na strokovnih ekskurzijah se evidence iz prvega odstavka tega člena na podlagi EMŠO lahko povežejo z evidenco zavarovanih oseb, ki jo vodi Zavod za zdravstveno zavarovanje Slovenije, prek sistema za podporo poslovnim subjektom.«.

PREHODNE IN KONČNA DOLOČBA

29. člen

Novi 6.a in 6.b člen zakona se začneta uporabljati prvo naslednje študijsko leto po uveljavitvi tega zakona.

30. člen

Določba 10.b člena se uporablja za vse doktorate, pridobljene na Evropskem univerzitetnem inštitutu (EUI), od ratifikacije Konvencije o ustanovitvi EUI dalje, s katero je Slovenija pridobila status polnopravne članice Evropskega univerzitetnega inštituta.

31. člen

Ne glede na določbe zakona, ki urejajo dodelitev koncesije, zasebni visokošolski zavodi, ki ob uveljavitvi tega zakona že izvajajo koncesionirane študijske programe na podlagi koncesijskih odločb in koncesijskih pogodb, ki so bile sklenjene pred uveljavitvijo tega zakona, ohranijo dodeljene koncesije za dve vpisni generaciji, pri čemer začne prvo študijsko leto prve vpisne generacije teči 1. oktobra po uveljavitvi tega zakona.

Zasebni visokošolski zavodi lahko za koncesionirane študijske programe iz prejšnjega odstavka vložijo predlog iz 47.b člena zakona najpozneje do 31. decembra študijskega leta prve vpisne generacije iz prejšnjega odstavka, o katerem odloči minister, pristojen za visoko šolstvo, na način iz 47.č člena zakona.

Če minister, pristojen za visoko šolstvo, uvede postopek javnega razpisa za dodelitev koncesije študijskim programom iz prvega odstavka tega člena, se izvede postopek za dodelitev koncesije iz IV.a poglavja zakona.

Če minister, pristojen za visoko šolstvo, ne uvede postopka javnega razpisa za dodelitev koncesije oziroma zasebnemu visokošolskemu zavodu ni dodeljena za študijske programe iz prvega odstavka tega člena na javnem razpisu iz prejšnjega odstavka, koncesijske pogodbe za koncesionirane študijske programe iz prvega odstavka tega člena prenehajo veljati z iztekom obdobja iz prvega odstavka tega člena.

32. člen

Če so izkoriščene vse možnosti za sklenitev pogodbe o zaposlitvi in je treba zagotoviti nemoteno izvajanje pedagoške dejavnosti lahko visokošolski zavod sklene pogodbo o delu v skladu z zakonom, ki ureja obligacijska razmerja, dokler proračunska sredstva za študijsko dejavnost ne dosežejo 1% BDP, vendar ne več kot v obsegu ene tretjine s 63. členom zakona določene pedagoške obveznosti in največ za obdobje deset mesecev v študijskem letu.

Kdor ima sklenjeno delovno razmerje na področju visokošolskega izobraževanja, mora pred sklenitvijo pogodbe o delu iz prejšnjega odstavka predložiti soglasje delodajalca.

33. člen

Sredstva za naloge iz četrte alineje prvega odstavka 72.I člena zakona se prvič zagotovijo s študijskim letom 2020/2021.

34. člen

V Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o visokem šolstvu (Uradni list RS, št. 75/16) se v prvem stavku 42. člena besedilo »v obdobju petnajstih let od uveljavitve tega zakona« nadomesti z besedilom »do leta 2025«.

35. člen

Statuti in drugi akti univerz in samostojnega visokošolskega zavoda, ki jih je ustanovila Republika Slovenija, se uskladijo z določbami tega zakona v treh mesecih od njegove uveljavitve.

Minister, pristojen za visoko šolstvo, uskladi z določbami tega zakona:

- Pravilnik o šolninah in drugih prispevkih v visokem šolstvu (Uradni list RS, št. 40/94 in 45/98),
 - Pravilnik o šolninah in bivanju v javnih študentskih domovih za Slovence brez slovenskega državljanstva in tujce v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 77/16) in
 - Pravilnik o zagotavljanju podatkov za eVŠ (Uradni list RS, št. 12/17)
- v šestih mesecih od njegove uveljavitve.

36. člen

Z dnem uveljavitve tega zakona prenehajo veljati Merila za prehode med študijskimi programi (Uradni list RS, št. 14/19). V študijskih programih, ki so bili akreditirani pred uveljavitvijo tega zakona, se uskladijo pogoji za prehode med študijskimi programi s temi merili najkasneje do 30. 9. 2020.

37. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

OBRAZLOŽITEV

K 1. členu

(6.a člen - obseg javne službe)

Odločba Ustavnega sodišča (Uradni list RS, št. 34-1662/2011) je razveljavila 43. člen ZViS, ker ni opredelil javne službe v visokem šolstvu in je njeno ureditev v celoti prepustil ReNPVŠ, kar je v neskladju z 2. in 87. členom Ustave RS. Kot izhaja iz 34. točke odločbe Ustavnega sodišča, člani v ZViS niso tako jasni in določni, da bi bilo mogoče nedvomno ugotoviti vsebino in namen norme.

Čeprav obstoječi ZViS v 1. členu določa, da zakon med drugim opredeljuje javno službo v visokem šolstvu in ureja način njenega financiranja, je Ustavno sodišče presodilo, »da javna služba v visokem šolstvu ni opredeljena« in »da mora zakon v skladu z načelom zakonitosti opredeliti javno službo v visokem šolstvu.«. Pri opredelitvi javne službe v visokem šolstvu zato v 6.a členu sledimo ugotovitvam iz odločbe Ustavnega sodišča, ki jasno določajo strukturo in vsebino definicije javne službe v visokem šolstvu. Ustavno sodišče pravi, da to »ne pomeni, da se morajo vse podrobnosti glede opredelitve javne službe urediti z zakonom, ampak da mora zakon v skladu z načelom zakonitosti opredeliti javno službo v visokem šolstvu. Po presoji Ustavnega sodišča to pomeni, da mora zakon določiti vsaj obseg javne službe v visokem šolstvu, temeljne pogoje za dostop posameznikov do storitev visokošolskega izobraževanja v okviru javne službe, temeljne pogoje za izvajalce javne službe, temeljno opredelitev načina opravljanja javne službe in načina njenega financiranja.«

Člen določa vsebino javne službe v visokem šolstvu, ki jo najprej loči od javnega interesa. V prvem odstavku je javni interes na področju visokega šolstva opredeljen z visokošolskim izobraževanjem, ki ga v obliki javnoveljavnih študijskih programov izvajajo visokošolski zavodi v Republiki Sloveniji pod pogoji za opravljanje visokošolske dejavnosti, kot so opredeljeni v ZViS. To pomeni, da so vsi visokošolski zavodi, ki so kot visokošolski zavodi akreditirani pri Nacionalni agenciji Republike Slovenije za zagotavljanje kakovosti v visokem šolstvu in izvajajo akreditirane študijske programe za pridobitev izobrazbe, v javnem interesu, saj zagotavljajo kakovostno raven visokošolskega izobraževanja in podeljujejo javno veljavne diplome na vseh treh stopnjah.

Vendar pa vse visokošolsko izobraževanje, ki je v javnem interesu, ni hkrati tudi javna služba. Ustavno sodišče je zapisalo, da je javna služba »normativni pojav, in ne dejanski. To pomeni, da javne službe ni brez njenega normativnega dela (normativne opredelitve) oziroma da brez pravne ureditve ni posebnega pravnega režima v posamezni dejavnosti (tj. javne službe), ki bistveno razlikuje pravni položaj te dejavnosti v razmerju do povsem enake dejavnosti, ki poteka v okviru zasebnopravnega režima. Izobraževalna dejavnost, na primer, tako sama po sebi ni javna služba, saj lahko poteka vsebinsko enako po tržnih merilih ali v okviru pravnega režima javne službe.« Drugi odstavek zato definira javno službo na področju visokega šolstva in jo s tem loči od javnega interesa. Bistveni elementi definicije javne službe določajo, da je visoko šolstvo dejavnost, ki trajno in nemoteno zagotavlja možnosti za splošno dostopnost vsem državljanom pod enakimi pogoji do znanja kot javne dobrine in do kakovostnega visokošolskega izobraževanja na vseh stopnjah in področjih znanstvenega raziskovanja in umetniškega ustvarjanja.

Tretji odstavek določa, da bo Republika Slovenija z javno službo v visokem šolstvu zadovoljevala javne potrebe po visokošolski dejavnosti in zagotavljala njeno trajno in nemoteno izvajanje, ki mora biti enako dostopno vsem uporabnikom pod enakimi pogoji, ki jih določa zakon. Javna služba v visokem šolstvu zadovoljuje javne potrebe po visokošolski dejavnosti, katere obseg je širši od visokošolskega izobraževanja, ki je določen v petem odstavku. V odstavku je zapisano, da javna služba v visokem šolstvu zagotavlja dostopnost javne službe vsem uporabnikom pod enakimi pogoji, kar je natančneje že določeno z obstoječimi členi ZViS, ki urejajo dostopnost do visokošolskega študija, zlasti v skladu s 77. členom zakona. S tem odstavkom je tako opredeljeno, da Republika Slovenija z javno službo v visokem šolstvu »med drugim uresničuje dolžnost iz tretjega odstavka 57. člena Ustave, in sicer da ustvarja možnosti, da si državljani lahko pridobijo ustrezno izobrazbo. Z opredelitvijo javne službe v visokem šolstvu se tako določajo predvsem pravice in obveznosti posameznikov, ki želijo izkoristiti storitve visokošolskega izobraževanja. Z njihovega vidika je pri izvajanju javne službe zlasti pomembno, da jim je zagotovljena pravica dostopnosti do javne storitve pod enakimi pogoji.«

Četrti odstavek določa izvajalce javne službe na področju visokega šolstva. Določba tega odstavka izhaja iz Zakona o zavodih (v nadaljevanju ZZ), ki določa, da se za opravljanje javnih služb ustanovijo javni zavodi (3. člen ZZ) oziroma da javne službe opravljajo javni zavodi ali drugi zavodi na podlagi koncesije (23. člen ZZ). Javni visokošolski zavodi z javno službo v visokem šolstvu uresničujejo svoje temeljno poslanstvo, ki je določeno z odlokom o ustanovitvi in natančneje opredeljeno v njihovih internih programskih in normativnih aktih. Ker se pravni položaj visokošolske dejavnosti bistveno razlikuje v okviru zasebno pravnega režima, je določeno, da javno službo v visokem šolstvu lahko izvajajo tudi zasebni visokošolski zavodi za koncesionirane študijske programe, kot je natančno določeno v nadaljevanju tega zakona. Peti odstavek določa obseg javne službe v visokem šolstvu, ki poleg izobraževalne dejavnosti obsega tudi znanstvenoraziskovalno, umetniško in podporno dejavnost. Bistveno je, da visokošolska dejavnost ne obsega le visokošolsko izobraževanje, temveč tudi znanstvenoraziskovalno, umetniško in podporno dejavnost. Javna služba v visokem šolstvu predstavlja celoto in neločljivo povezanost različnih, a medsebojno bistveno povezanih in odvisnih visokošolskih dejavnosti, od izobraževalne, umetniške do podporne dejavnosti. S takšno opredelitvijo javne službe se določajo tudi pravice in obveznosti izvajalcev v razmerju do uporabnikov na eni strani in do države na drugi strani.

Šesti odstavek natančneje določa, da izobraževalna dejavnost obsega študijske programe za pridobitev izobrazbe na vseh treh stopnjah, in sicer ne glede na način izvajanja študija, torej ne glede na to, ali se študijski program izvaja kot redni ali izredni študij. To pomeni, da sta tako redni kot izredni študij opredeljena kot javna služba, in sicer ne glede na to, ali se študentu na rednem ali izrednem študiju zaračuna šolnina v skladu s 77. členom ZViS. Tako je treba razumeti tudi izredni študij kot del javne službe, namreč kot omogočanje splošne dostopnosti vsem uporabnikom pod enakimi pogoji, ne glede na način študija. Zapisano določilo je pomembna sprememba glede na dosedanje razumevanje in pravno prakso plačljivega izrednega študija. Že obstoječi ZViS namreč v 37. členu določa, da se lahko s študijskim programom, če narava študija to omogoča, prilagodita organizacija in časovna razporeditev predavanj, seminarjev in vaj možnostim študentov. Zakon tako ne določa plačila šolnine kot pogoj za izredni študij. V obstoječi normativni ureditvi je to urejeno na podzakonski ravni s Pravilnikom o šolninah in drugih prispevkih v visokem šolstvu (Uradni list RS, št. 40/94 in 45/98), ki je določil, da državljani Republike Slovenije in Evropske unije plačujejo šolnino, med drugim za redni študij po dodiplomskih študijskih programih, ki se ne izvajajo kot javna služba, in za izredni študij po dodiplomskih študijskih programih. Z definicijo javne službe v visokem šolstvu v tem zakonu sta tako način izvajanja študijske dejavnosti izenačena, kar pomeni, da način izvajanja študijske dejavnosti ni kriterij za plačevanje šolnin, temveč je kriterij status študenta v skladu s 70. členom, kot to določa 77. člen ZViS, ki pravi, da se »državljanom Republike Slovenije in državljanom članic Evropske unije šolnina lahko zaračuna, če imajo že doseženo izobrazbo, ki ustreza najmanj ravni izobrazbe, pridobljene po študijskem programu, v katerega so vpisani, oziroma še nimajo dosežene izobrazbe, ki ustreza najmanj ravni izobrazbe, pridobljene po študijskem programu, v katerega so vpisani, in jim je prenehal status študenta v skladu s 70. členom tega zakona na prejšnjem študijskem programu.« S takšno ureditvijo izenačujemo pravice vsem študentom do enakega dostopa do študija, ne glede na način izvajanja študijske dejavnosti, vendar v skladu s pravicami in obveznostmi, ki jih določa ZViS. Zgoraj zapisano torej pomeni, da bosta redni in delni študij lahko brezplačna ali plačljiva, odvisno od tega, ali je študent izkoristil vse pravice do brezplačnega študija. A v obeh primerih se bosta (za državljane Republike Slovenije in Evropske unije) izvajala kot javna služba, in ne kot tržna dejavnost.

Znanstvenoraziskovalna dejavnost je določena v sedmem odstavku in je definirana v skladu s Priročnikom Frascati pri OECD. Temeljne raziskave so eksperimentalno ali teoretično delo, katerega osnovni cilj je pridobivanje novega znanja na podlagi temeljnih pojavov in opazovanih dejstev, ne da bi predvidevali kako posebno uporabo. Aplikativne raziskave so izvirno raziskovanje, namenjeno pridobivanju novega znanja. Usmerjeno je k določenim praktičnim namenom ali ciljem. (Eksperimentalni) razvoj je sistematično delo, ki izhaja iz obstoječega znanja, pridobljenega z raziskavami oz. s praktičnimi izkušnjami in daje dodatno znanje, ki je usmerjeno v izdelavo novih proizvodov in postopkov ali v izboljšanje obstoječih proizvodov ali postopkov. V kontekstu javne službe v visokem šolstvu je bistveno, da so rezultati temeljnega, aplikativnega in razvojnega dela javno dostopni vsem potencialnim uporabnikom.

Osmi odstavek opredeljuje umetniško dejavnost v javni službi visokega šolstva, ki obsega umetniško ustvarjanje tako na področju izobraževanja kot na znanstvenoraziskovalnem področju v okviru umetniških disciplin v skladu s klasifikacijo KLASIUS in katerih rezultati so javno dostopni vsem potencialnim uporabnikom.

V devetem odstavku so navedene podporne dejavnosti javne službe v visokem šolstvu, in sicer knjižnična, informacijska, administrativna in upravljalvska dejavnost ter dejavnost študentskih domov.

(6.b člen – financiranje javne službe)

Člen določa financiranje javne službe in razmejuje javno službo od drugih dopolnilnih dejavnosti, ki pomenijo prodajo blaga in storitev na trgu.

Ustavno sodišče je z odločbo presodilo, da mora zakonodajalec na podlagi 58. člena Ustave z zakonom urediti način financiranja dejavnosti državnih univerz in državnih visokih šol in način oziroma pravila upravljanja tako pridobljenih finančnih sredstev. »Ustava pri tem ne omejuje zakonodajalca le na ureditev načina financiranja iz proračuna ter v tem okviru načina financiranja javne službe in drugih dejavnosti, temveč omogoča tudi ureditev načina financiranja iz drugih virov.« Ustavno sodišče zato eksplicitno zapiše, da »prav tako blago oziroma storitve, ki jih v okviru javne službe ponuja javni zavod, niso nujno v celoti plačane iz proračuna, ampak jih lahko v celoti ali delno plačajo njihovi uporabniki.«

Na podlagi navedenih ugotovitev Ustavnega sodišča prvi odstavek tega člena določa, da je javna služba v visokem šolstvu praviloma financirana iz javnih virov, lahko pa tudi iz zasebnih virov. V visokošolskem izobraževanju je način financiranja iz proračunskih virov že urejen v posebnem poglavju o financiranju, medtem ko je proračunsko financiranje znanstvenoraziskovalne dejavnosti določeno v zakonu, ki ureja znanstvenoraziskovalno dejavnost. Prav tako je v ZViS že določen način financiranja javne službe iz zasebnih virov, kot to izhaja zlasti iz 77. člena, ki določa, kdaj se državljanom Republike Slovenije in državljanom članic Evropske unije lahko zaračunava šolnina.

Po mnenju Ustavnega sodišča »je tako zlasti pomembno, da je obseg javne službe, ki jo morajo izvajati (torej njihova obveznost), jasno določen in da je s tem določena tudi obveznost države oziroma pravica državne univerze oziroma visoke šole do ureditve financiranja te javne službe z zakonom in predvsem do finančnih sredstev, ki naj bi ji na tej podlagi pripadala. Opredelitev javne službe v visokem šolstvu zato pomeni tudi ureditev pravic in obveznosti pravnih subjektov.« Čeprav je načrt izvajanja študijske dejavnosti, ki določa morebitna povečanja ali zmanjšanja razpisnih mest za vpis v prvi letnik, predmet pogajanj med ministrstvom in visokošolskimi zavodi, ki izvajajo javno službo, odstavek določa in tako zagotavlja, da mora število vpisnih mest zagotavljati široko dostopnost študija pod pogoji, ki jih določa ZViS.

Drugi odstavek tega člena določa, kot izhaja iz Zakona o zavodih (48. člen), da javni zavodi, čeprav jih ustanovi država, lahko poleg javne službe izvajajo tudi druge dopolnilne dejavnosti, ki pomenijo prodajo blaga in storitev na trgu. Vendar pa druga dopolnilna dejavnost ne sme zmanjševati obsega in kakovosti zagotavljanja javne službe v visokem šolstvu. Javni visokošolski zavodi o obsegu in vrsti drugih dopolnilnih dejavnosti odločajo avtonomno.

Tretji odstavek določa, da se kot druga dopolnilna dejavnost lahko izvajajo tudi študijski programi za tuje državljane, to je državljane iz tretjih držav, ki niso državljani Evropske unije, oziroma da se zanje ne uporablja načelo vzajemnosti.

Četrti odstavek določa način oblikovanja cene na trgu, kadar javni visokošolski zavod in zasebni visokošolski zavod za koncesionirane študijske programe opravlja drugo dopolnilno dejavnost. Pri tem je pomembno, da so javna in tržna dejavnost, njihovi stroški, financiranje in prihodki jasno ločeni, da se prepreči navzkrižno subvencioniranje tržne dejavnosti iz javnih sredstev. Cena tržne storitve pa mora zagotoviti najmanj pokrivanje vseh neposrednih, posrednih in sorazmerni del skupnih stroškov, vezanih na zagotavljanje tržne storitve.

Peti in šesti odstavek urejata presežek prihodkov nad odhodki oziroma presežek odhodkov nad prihodki.

K 2. členu

(8. člen – učni jezik)

Zakon o javni rabi slovenščine (Uradni list RS, št. 86/04 in 8/10) v 1. členu določa, da je slovenski jezik uradni jezik Republike Slovenije. V njem poteka govorno in pisno sporazumevanje na vseh področjih javnega življenja v Republiki Sloveniji, razen kadar je v skladu z Ustavo Republike Slovenije poleg slovenščine uradni jezik tudi italijanščina in madžarščina in kadar določbe mednarodnih pogodb, ki zavezujejo Republiko Slovenijo, posebej dopuščajo tudi rabo drugih jezikov. Člen 12 tega zakona se nanaša na rabo slovenščine v vzgoji in izobraževanju in določa, da 'na območju Republike Slovenije vzgoja in izobraževanje v javno veljavnih programih, od predšolske stopnje do univerze, potekata v slovenščini. Raba tujih jezikov v vzgoji in izobraževanju je dovoljena v skladu s področnimi predpisi, ki urejajo dejavnost vzgoje in izobraževanja'.

V nedavno sprejeti Resoluciji o Nacionalnem programu za jezikovno politiko 2014–2018 (Ur. l. RS, št. 62/13 - izhaja iz Zakona o javni rabi slovenščine) je 'izhodišče ukrepov ... domneva, da slovenske univerze in Republika Slovenija želijo ohraniti in nadalje razvijati slovenščino kot učni jezik visokošolskega izobraževanja in jezik znanosti, hkrati pa si želijo zagotoviti nemoteno mednarodno razsežnost svojega delovanja in mednarodno konkurenčnost'. Resolucija omenja t.i.

koncept diferencirane večjezičnosti po tujih zgledih ('koncept predvideva, da je jezik visokošolskega študija enak prevladujočemu jeziku okolja, da pa se slušateljem, ki tega jezika ne razumejo zadosti dobro, ponudi simultani (strojni) prevod v tuj jezik z orodji, prilagojenimi posameznim strokam; ... v tujem jeziku potekajo tudi konzultacije s tujimi študenti). Zakonodaja mora določiti obvezni večinski obseg izvajanja visokošolskih programov v slovenskem jeziku, in ne tega v celoti prepustiti univerzam ... na ravni doktorskega študija se univerzam prepusti avtonomna jezikovna politika ob upoštevanju ustavnih in zakonskih omejitev ter splošnega načela, da naj slovenski profesorji slovenskim študentom ne predavajo v tujem jeziku'.

(V pripravi je nova resolucija, ki bo sprejeta za obdobje 2019 – 2023; uskladiti ob sprejemu.)

»Področni predpis«, ki ga omenja Zakon o javni rabi slovenščine, je tudi predlog zakona in tega člena; učni jezik je slovenski, pri čemer člen dopušča, da lahko visokošolski zavod (vsak, ne le tisti, ki izvaja javno službo - vsi visokošolski zavodi namreč predstavljajo del javnega življenja v RS) izvaja študijske programe ali njihove dele v tujem jeziku (študijske programe tujih jezikov, študijske programe, so na istem visokošolskem zavodu akreditirani tudi v slovenskem jeziku, tiste dele študijskih programov, ki so namenjeni za izmenjavo študentov v okviru partnerskih dogovorov med izobraževalnimi institucijami, tiste dele študijskih programov, ki jih izvajajo gostujoči visokošolski učitelji iz tujine, skupne študijske programe, ki se izvajajo s tujimi izobraževalnimi institucijami, študijske programe, ki jih visokošolski zavodi izvajajo v tujini, tuje študijske programe visokošolskega transnacionalnega izobraževanja preko sodelovanja na podlagi sporazuma).

Člen uvaja novost glede uporabe tujega jezika – z vidika določitve obveznega obsega izvajanja programov s slovenskem jeziku člen določa tudi, da se Slovenski študentje na prvi in drugi stopnji lahko izobražujejo v tujem jeziku, če na prvi stopnji obseg vsebin v tujem jeziku ne presega deset odstotkov vseh kreditnih točk in na drugi do dvajset odstotkov, medtem ko se na tretji stopnji univerzam prepusti avtonomna jezikovna politika, pri čemer slovenski profesorji zgolj slovenskim študentom ne predavajo v tujem jeziku. Resolucija o jezikovni politiki namreč govori o tem, da naj se »na ravni doktorskega študija univerzam prepusti avtonomna jezikovna politika ob upoštevanju ustavnih in zakonskih omejitev ter splošnega načela, da naj slovenski profesorji slovenskim študentom ne predavajo v tujem jeziku«.

Visokošolski zavodi skrbijo za razvoj slovenščine kot strokovnega oziroma znanstvenega jezika tudi tako, da za vsako napredovanje v višji naziv predpišejo vsaj dva znanstvena in vsaj dva strokovna članka v slovenskem jeziku, če je to z vidika dostopnosti publikacij to seveda mogoče. Če publikacij, ki bi objavljale vsebine s posameznih področij v slovenščini ni, jih ni mogoče zato objavljati.

Poleg vzporednega izvajanja programa v slovenščini in tujem jeziku, člen omogoča uporabo le tujega jezika v primeru študijskih programov, ki jih visokošolski zavodi izvajajo v tujini, ter za tuje študijske programe visokošolskega transnacionalnega izobraževanja preko sodelovanja na podlagi sporazuma. Programi, ki se izvajajo v tujini so namreč namenjeni tujim študentom, zato bi bilo podvajanje jezika nerazumno in tudi neracionalno početje (skupni študijski program, ki ga izvaja tuji visokošolski zavod v njegovem delu ne zapade pod odstotkovno omejitev, ker ga ne izvaja slovenski visokošolski zavod). Tudi eden od ciljev internacionalizacije iz NPVŠ je, da bo 'do konca desetletja vsaka slovenska visokošolska institucija oblikovala nabor študijskih programov, ki jih bo ponujala v tujih jezikih za tuje študente, pri tem so bodo prednostno usmerila v podiplomske študijske programe'. Poudariti velja, da je ureditev v tem členu po mnenju predlagatelja – poleg NPVŠ – skladna tudi z Zakonom o javni rabi slovenščine in z Resolucijo o Nacionalnem programu za jezikovno politiko.

K 3. členu

(10.b člen – Evropski univerzitetni inštitut)

Evropski univerzitetni inštitut (European University Institute, v nadaljevanju: EUI) je bil ustanovljen leta 1972 ter deluje v Firencah v Italiji. Republika Slovenija je kot članica Evropske unije leta 2006 pristopila h Konvenciji o ustanovitvi EUI ter postala polnopravna članica EUI, kamor je trenutno vključenih 23 držav članic EU.

Ena pomembnejših dejavnosti EUI je tudi izvajanje štiriletnega doktorskega študija (pravo, ekonomija, zgodovina in civilizacija, politične vede). EUI vsako leto izbere do 150 novih doktorskih študentov, med njimi tudi državljane Slovenije, ki v primeru sprejetja na študij prejemajo štipendijo Republike Slovenije preko Javnega štipendijskega, razvojnega, invalidskega in preživninskega sklada RS.

Ker je EUI mednarodna organizacija (v okviru EU) in ni del konkretnega izobraževalnega sistema, so ministri za izobraževanje EU že leta 1985 sprejeli priporočilo, da se doktorat pridobljen na EUI prizna v državah članicah. Večina držav članic EU (Avstrija, Belgija, Nemčija, Francija, Grčija, Italija Luksemburg, Nizozemska, Portugalska, Španija) je

priznavanje že uredila v svoji zakonodaji, v nekaterih državah pa se to ne ureja na nivoju države (Danska, Finska, Irska, Švedska, Velika Britanija).

EUI je tudi nosilka Listine Erasmus za terciarno izobraževanje (ECHE), ki ji daje pravico polnopravnega sodelovanja v programu Erasmus+.

K 4. členu

(12. člen – pridružene članice univerze)

Nov odstavek v izogib različnim interpretacijam jasneje definira pomen pridruženih članic univerze.

K 5. členu

(14. člena – pogoji za ustanovitev zavoda)

Redakcijski popravek.

K 6. členu

(15. člen – sprejem ustanovitvenega akta javnega visokošolskega zavoda)

Sočasno s spremembo člena se novelirajo tudi odloki javnih visokošolskih zavodov na način, da vsebujejo tiste sestavine, ki so obvezne glede na določbe zakona in Zakona o zavodih. V odlokih se tudi jasno zapiše, katere so tiste sestavine, ki se lahko določijo v statutih javnih visokošolskih zavodov (navedeno pomeni, da jih potem slednji tudi sami spreminjajo). Slednje torej pomeni, da bo Državni zbor Republike Slovenije še vedno sprejemal spremembe in dopolnitve akta o ustanovitvi/ odloka, kar bo z odlokom prepuščeno statutu, pa bodo visokošolski zavodi sami popisali v statutu in tudi sami spreminjali preko svojih pristojnih organov.

K 7. členu

(24. člen – dekan oziroma direktor)

Člen uvaja možnost opravljanja funkcije dekana z ohranitvijo delovnega mesta visokošolskega učitelja.

Člen hkrati ukinja časovno omejitev trajanja mandata dekana članice univerze ali samostojnega visokošolskega zavoda, ki ga je ustanovila Republika Slovenija.

K 8. členu

(32. člen – akreditacija študijskih programov in spremembe obveznih sestavin študijskih programov)

Določa se daljši rok za sprejemanje sprememb pogojev za vpis in meril za izbiro ob omejitvi vpisa, ki so obvezna sestavina študijskih programov, in sicer, da jih mora visokošolski zavod spreti vsaj dve leti pred njihovo objavo v razpisu za vpis. V primeru dodiplomskih študijskih programov prve stopnje in enovitih magistrskih študijskih programih bi bil ta rok usklajen s rokom za določitev katalogov za splošno maturo, ki je v skladu s prvim odstavkom 19. člena Zakona o maturi: »dve leti pred izvedbo splošne mature oziroma do začetka pouka v tretjem letniku«.

K 9. členu

(35.a člen – sestavine študijskih programov za izpopolnjevanje)

Člen se dopolnjuje s podatkom o vrsti in študijskem področju študijskega programa za izpopolnjevanje po klasifikaciji KLASIUS in podatkov o njegovi razvrstitvi v nacionalno in evropsko ogrodje kvalifikacij. Podatka sta potrebna za spremljanje poklicne kvalifikacije, pridobljene s tem programom, v okviru Slovenskega ogrodja kvalifikacij in za statistične namene.

K 10. členu

(38. člen – pogoji za vpis)

Nomotehnično se usklajuje uporaba izraza »matura«, kjer le-ta pomeni »splošna matura«.

K 11. členu

(38.a člen – pogoji za vpis v magistrski in doktorski študijski program)

S spremenjenim prvim odstavkom 38.a člena zakona se visokošolskim zavodom dopušča možnost, da tudi za diplomante visokošolskih strokovnih študijskih programov prve stopnje z ustreznih strokovnih področij določijo dodatne študijske obveznosti. Magistrski študijski programi druge stopnje so pripravljene ob pričakovanjih, da se vanje primarno vpisujejo diplomanti univerzitetnih študijskih programov z ustreznega strokovnega področja. Temeljni cilji programa, splošne ter predmetno-specifične kompetence oziroma učni izidi, ki se s programom pridobijo, pa se razlikujejo tudi med univerzitetnimi in visokošolskimi študijskimi programi istega strokovnega področja.

Z novim petim odstavkom 38.a člena zakona se visokošolskim zavodom omogoča, da za vpis v doktorske študijske programe tretje stopnje določijo že kot pogoj za vpis ustrezna strokovna področja študijskih programov druge stopnje, posebna znanja ali posebne nadarjenosti, psihofizične sposobnosti oziroma dosežki na znanstvenoraziskovalnem področju. Doslej je bila izbira kandidatov mogoča samo ob omejitvi vpisa – to je, če je število prijav za vpis presegalo število razpisanih vpisnih mest.

K 12. členu

(39. člen – prehodi)

S prehodom na bolonjske študijske programe in iztekom starih študijskih programov, akreditiranih pred 11. 6. 2004, se je pomen meril za prehode med študijskimi programi spremenil. Prvotno so prehodi pomenili spremembo študijskega programa – to je opustitev študija na prejšnjem študijskem programu in prehod v nov študijski program na istem oziroma sorodnem študijskem področju v drugi oziroma višji letnik. Za ugotavljanje izpolnjevanja pogojev za vpis v višji letnik visokošolski zavodi od leta 2017 uporabljajo tudi merila za priznavanje znanja in spretnosti, pridobljenih pred vpisom v program, ki so obvezna sestavina študijskega programa za pridobitev izobrazbe in jih visokošolski zavod določi s študijskim programom. S spremembo člena se določa, da so pogoji in postopki za prehajanje med študijskimi programi v pristojnosti visokošolskih zavodov, pri čemer se z zakonom podrobneje določa ciljne skupine študentov, ki se lahko vpišejo v študijski program po tem členu.

K 13. členu

(41. člen – omejitev vpisa)

Drugi odstavek 41. člena zakona se usklajuje s potrebami visokošolskega izbirnega postopka za vpis v študijske programe prve stopnje, saj je treba v primeru omejitve vpisa upoštevati tudi rezultate preizkusov posebne nadarjenosti oziroma psihofizične sposobnosti.

Četrti odstavek se spreminja z namenom uskladitve z novim petim odstavkom spremenjenega 38.a člena zakona.

K 14. členu

47. člen – podelitev koncesije, se črta, saj so koncesije sistemsko v celoti urejene v novem IV.a poglavju »Koncesije v visokem šolstvu«.

K 15. členu

Za črtanim 47. členom se doda novo poglavje »**IV.a KONCESIJE V VISOKEM ŠOLSTVU**« in dodajo novi člani 47.a, 47.b, 47.c, 47.č, 47.d, 47.e, 47.f, 47.g, 47.h, 47.i, 47.j, 47.k, 47.l, 47.m, 47.n, 47.o, 47.p in 47.r.

K 47.a členu – koncesija za izvajanje javne službe v visokem šolstvu:

Računsko sodišče Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Računsko sodišče) je v letu 2016 izdalo revizijsko poročilo z naslovom Postopki evalviranja, akreditiranja ter podeljevanja koncesij v višjem in visokem šolstvu, št. 320-5/2014/80 (v nadaljevanju: revizijsko poročilo), v katerem ugotavlja, da ministrstvo in vlada za podeljevanje koncesij v visokem šolstvu zasebnim visokošolskim zavodom nista zagotovila jasnih, natančnih in razumljivih pravnih podlag, ki bi omogočale pregledne, enotne in ponovljive postopke podeljevanja koncesij, kar pomeni tveganje, da podeljevanje in izvajanje koncesij povzročata nepotrebno povečevanje števila študijskih programov, za katere niso izkazane potrebe in za katere ni izkazano, da se ne izvajajo na javnih visokošolskih zavodih. Zaradi tega se lahko ustvarja presežek ponudbe vpisnih mest nad povpraševanjem v okviru koncesioniranih študijskih programov in obstoječih študijskih programov javnih visokošolskih zavodov, s tem pa posredno med drugim prispeva tudi k povečevanju brezposelnosti diplomantov teh programov. Računsko sodišče tako ugotavlja, da varovalke, ki bi preprečevale podeljevanje in ohranjanje podeljenih koncesij za visokošolske študijske programe, za katere niso izkazane potrebe, niso vzpostavljene.

Člen zato določa, da se koncesija za izvajanje javne službe v visokem šolstvu zasebnemu visokošolskemu zavodu lahko dodeli za izvajanje enega ali več študijskih programov prve, druge oziroma tretje stopnje, za katere obstaja potreba v slovenskem prostoru in ki kakovostno nadgrajujejo raznolikost visokošolske izobraževalne ponudbe v Sloveniji po vsebini in usmeritvi ter se v okviru javne službe na področju visokega šolstva ne izvajajo v ustreznem obsegu. Obseg je določen s številom razpisanih in zasedenih mest študijskega programa v okviru javne službe.

Člen v uvodu jasno določa potrebe za izvajanje študijskega programa s koncesijo, kar izhaja tudi iz ReNPVŠ, ki pravi, da bodo »iz javnih sredstev financirani ali sofinancirani le tisti študijski programi zasebnih visokošolskih institucij, ki se ne izvajajo na javnih in sta zanje izkazani potreba v slovenskem prostoru in kakovostna izvedba.« Potrebe po koncesioniranem študijskem programu lahko izhajajo iz povpraševanja po določenih znanjih in spretnostih, iz inovativnih izobraževalnih ter znanstvenoraziskovalnih pobud, iz prednostnih področij razvoja v nacionalnih strateških dokumentih oziroma regionalnih ciljev gospodarskega, družbenega in kulturnega razvoja. Potrebe po visokošolskem izobraževanju oziroma po določenih znanjih in spretnostih lahko opredelimo na različne načine in z različnimi merili, saj se lahko nanašajo na stanje na trgu dela, predvidevanja na trgu dela, globalne vidike, državno razvojno strategijo, zaposljivost in zaposlenost diplomantov, povpraševanje po študiju, podatke o vpisih, demografska gibanja, migracije, možnosti prekvalifikacij, vseživljenjsko učenje, ukrepe aktivne politike zaposlovanja ipd.

K 47.b členu – predlog za dodelitev koncesije:

Člen določa, da lahko katerokoli zainteresirano ministrstvo, pravna ali fizična oseba do 31. decembra posreduje predlog pristojnemu ministrstvu z utemeljitvijo izkazane potrebe za dodelitev koncesije za izvajanje študijskega programa.

K 47.c členu – strokovna komisija za koncesije:

Člen določa, da je strokovna komisija za koncesije (v nadaljnjem besedilu: strokovna komisija) za obravnavo prejetih predlogov, ki jo imenuje ministrstvo, pristojno za visoko šolstvo, najpozneje do 31. januarja koledarskega leta, ki sledi letu vložitve predloga, sestavljena iz sedmih članov:

- trije člani so strokovnjaki na področjih, za katere se ugotavlja potreba za izvajanje študijskega programa,
- en član je predstavnik regije, na katero se predlog nanaša,
- en član je iz strokovnega združenja delodajalcev, na katerega strokovno področje se predlog nanaša,
- en član je predstavnik ministrstva, v katerega resorno pristojnost spada predmetno področje in
- en član je predstavnik ministrstva, pristojnega za visoko šolstvo.

Člani obenem niso v osebnem ali institucionalnem konfliktu interesov.

Strokovna komisija pripravi strokovno mnenje in oceno predloga izkazane potrebe za dodelitev koncesije za izvajanje študijskega programa.

Če je potreba utemeljena, strokovna komisija pripravi predlog izbranega študijskega programa s številom vpisnih mest za odločanje najpozneje do 31. marca.

K 47.č členu – odločitev glede uvedbe postopka za dodelitev koncesije:

S tem členom minister, pristojen za visoko šolstvo, v desetih dneh po prejemu strokovnega mnenja in ocene strokovne komisije o predlogu izbranega študijskega programa za dodelitev koncesije na področju visokega šolstva izda odločitev o uvedbi postopka javnega razpisa za dodelitev koncesije.

K 47.d členu – dodelitev in trajanje koncesije:

Člen določa, da se koncesija na podlagi javnega razpisa dodeli zasebnemu visokošolskemu zavodu za določen čas, in sicer za osem vpisnih generacij.

Računsko sodišče v revizijskem poročilu ugotavlja, da v izdanih odločbah in veljavnih pogodbah o koncesijah v visokem šolstvu ni določen odpovedni rok oziroma ni določeno, s kakšnim odpovednim rokom se lahko podeljena koncesija odpove.

K 47.e členu – javni razpis:

Člen določa transparentno objavo javnega razpisa za dodelitev koncesij na spletnih straneh pristojnega ministrstva in v Uradnem listu RS ter vsebino razpisa in druge razpisne dokumentacije.

Na javnem razpisu lahko z javnoveljavnim študijskim programom kandidira le zasebni visokošolski zavod, ki mora biti vpisan v eVŠ.

K 47.f členu – merila za izbiro koncesionarja z utežmi:

Člen določa merila za izbiro koncesionarja z utežmi, ki so naslednja:

- predvideni učni izidi študijskega programa glede na obseg in vrsto dejavnosti, za katero se dodeljuje koncesija (0,3),
- izkazana interdisciplinarna vpetost študijskega programa v druge študijske programe visokošolskega zavoda ali njegova vertikalna povezanost z drugima stopnjama istovrstnih študijskih programov (0,1),
- znanstvenoraziskovalna in strokovna kakovost ter usposobljenost koncesionarja (0,2),
- materialni pogoji na kraju izvajanja koncesionirane dejavnosti (0,2),
- mednarodna vpetost koncesionarja (0,2).

Računsko sodišče v revizijskem poročilu namreč ugotavlja, da je treba pripraviti merila in kriterije za dodelitev koncesij za izvajanje študijskih programov zasebnim visokošolskim zavodom.

Kot raziskovalno-razvojna in strokovna kakovost ter usposobljenost koncesionarja iz tretje alineje prejšnjega odstavka štejejo zlasti dokumentirane znanstvene in strokovne objave v mednarodni periodiki in patenti, monografije in umetniška dela, pridobljeni znanstvenoraziskovalni programi in projekti in projekti za industrijo oziroma druge naročnike.

Kot mednarodna vpetost koncesionarja iz pete alineje prvega odstavka tega člena štejejo sodelovanje v mednarodnih projektih, konzorcijih, veljavne mednarodne pogodbe ter pogodbe o sodelovanju s tujimi inštitucijami in mednarodno pedagoško delovanje.

V javnem razpisu sta opisana in opredeljena način vrednotenja in izkazovanja posameznih meril ob upoštevanju vrste in stopnje študijskega programa.

Koncesija za študijski program se lahko dodeli, če zasebni visokošolski zavod izpolni merila vsaj v obsegu 0,9.

47.g člen – razpisna komisija:

V tem členu se določa sestava razpisne komisije, ki izbere koncesionarja.

Tretjina članov komisije mora imeti najmanj izobrazbo, pridobljeno po študijskem programu tretje stopnje, oziroma izobrazbo, ki ustreza ravni izobrazbe, pridobljeni po študijskem programu tretje stopnje, in je v skladu z zakonom, ki ureja slovensko ogrodje kvalifikacij, uvrščeno na deseto raven, pri čemer pa morajo vsi člani imeti vsaj pet let izkušenj na svojem strokovnem oziroma znanstvenem področju.

Člani obenem niso v osebni ali institucionalni konfliktu interesov.

K 47.h členu – izbira koncesionarja:

Člen določa, da se koncesionar na podlagi zaključenega postopka javnega razpisa izbere z odločbo oziroma se mu z odločbo dodeli koncesija in v njej določita rok, v katerem mora biti sklenjena koncesijska pogodba, in ravnanje koncedenta, če izbrani koncesionar iz neupravičenih razlogov ne sklene koncesijske pogodbe v roku, določenem z odločbo o podelitvi koncesije.

K 47.i členu – vsebina in oblika koncesijske pogodbe:

Zakon v tem členu določa vsebino in obliko koncesijske pogodbe.

K 47.j členu – podaljšanje koncesije:

Člen ureja možnost in pogoje za podaljšanje koncesije, o čemer po postopku in na način določenem v 47.c členu odloča strokovna komisija. Koncesija se lahko podaljša za največ osem vpisnih generacij, koncedent in koncesionar pa o podaljšanju koncesije skleneta aneks h koncesijski pogodbi.

K 47.k členu – prenehanje koncesijskega razmerja:

Člen določa način prenehanja koncesijskega razmerja. V tem členu se urejajo različne oblike prenehanja koncesije, in sicer s prenehanjem koncesijske pogodbe in z odvzemom koncesije.

K 47.l členu – prenehanje koncesijske pogodbe:

Poleg klasičnih razlogov za prenehanje koncesijske pogodbe po poteku časa, za katerega je bila sklenjena, z odpovedjo in z razdrtjem, po poteku akreditacije ali z odvzemom akreditacije koncesionarju, zakon v tem členu določa prenehanje tudi zaradi likvidacije ali stečaja koncesionarja.

K 47.m členu – odvzem koncesije:

Zaradi kršitev koncesionarja, ki so določene tem členu, zakon predvideva odvzem koncesije.

K 47.n členu – postopek odvzema koncesije:

Zakon v tem členu določa postopek odvzema koncesije. Koncesionarja na kršitve, ki so lahko razlog za odvzem koncesije, opozori pristojni organ in mu določi naravi kršitev primeren rok za njihovo odpravo. Če koncedent temu pozivu ne sledi, se mu koncesija odvzame po uradni dolžnosti. Če gre pri kršitvah za elemente kaznivega dejanja ali posledice višje sile, opozorilo za odpravo kršitev ni relevantno.

K 47.o členu – pravne posledice odvzema koncesije:

V tem členu zakon določa pravne posledice odvzema koncesije. Ministrstvo in zasebni visokošolski zavod morata izpolniti obveznosti, ki so nastale do prenehanja koncesijskega razmerja. Zasebni visokošolski zavod, ki mu je bila odvzeta koncesija, mora ministrstvu povrniti vso škodo, ki je posledica kršitve, zaradi katere mu je bila koncesija odvzeta.

K 47.p členu – določitev TSF-Z ob podelitvi nove koncesije:

Člen določa način določitve TSF-Z sredstev zavoda ob podelitvi koncesije za študijski program, ki se upošteva le za čas (enega / prvega) trajanja študijskega programa. Po tem obdobju se, ne glede na število študentov, sredstva za TSF-Z določajo v skladu z določbami 72.e člena tega zakona (se pravi enako kot za vse ostale). Bistvo te določbe je, da se za vsak koncesioniran študijski program na vsaki stopnji določi (po prvem odstavku) del sredstev, ki je strogo namensko predviden le za plače zaposlenim izvajalcem koncesioniranega študijskega programa na zasebnem visokošolskem zavodu, in del sredstev, ki se izračuna glede na povprečno financiranje študenta na isti študijski skupini na javnih visokošolskih zavodih (tukaj namen porabe ni omejen samo na plače). S tem je zagotovljeno stabilno financiranje izvajalcev študijskih programov ne glede na število študentov, ki se upoštevajo pri določanju sredstev v drugem delu izračuna, s čimer se izenačuje povprečen obseg financiranja na študenta med javnimi in zasebnimi visokošolskimi zavodi za koncesioniran študijski program. Na takšen način zagotavljamo stabilnost in enakost financiranja študijske dejavnosti na javnih in zasebnih visokošolskih zavodih za koncesionirane študijske programe.

Prvi odstavek tega člena tako določa način izračuna sredstev za plače izvajalcev študijskega programa za posamezno stopnjo študijskega programa, ki temelji na povprečni plači izrednega profesorja. Drugi in tretji odstavek določata način izračuna vrednosti sredstev na število študentov koncesioniranega študijskega programa v posamezni študijski skupini, in sicer glede na pripadajočo vrednost sredstev na študenta na javnih visokošolskih zavodih, pri čemer se ne upoštevajo razlike med prvo in drugo stopnjo študija.

Četrti odstavek določa, da se ta člen uporablja samo za izračun sredstev za čas trajanja študijskega programa, nato pa se sredstva za izvajanje koncesioniranega študijskega programa določijo v skladu z določbami 72.e člena tega zakona.

K 47.r členu – določitev TSF-Z ob prenehanju koncesije:

Sredstva f-TSF-Z se ob prenehanju koncesije po tem členu določijo tako, da se ta sredstva glede na letnik zadnje generacije vpisanih študentov vsako leto zmanjša za dodatno $1/n$ f-TSF-Z sredstev, pri čemer je n število let trajanja koncesioniranega študijskega programa. Sredstva v-TSF-Z pa se določajo v skladu s tem zakonom.

K 16. členu

(a51.l člen – zahteva za varstvo zakonitosti)

Ob v dosednji praksi ugotovljenih kršitvah določb ZViS preko s strani NAKVIS izdanih dokončnih in pravno-močnih odločb, se je izkazala potreba po zagotovitvi spoštovanja njegovih določb oziroma ob tako ugotovljenih kršitvah, ponovni vzpostavitvi zakonitega stanja. Ministrstvo bi tako z uporabo instituta izrednega pravnega sredstva zahteve za varstvo zakonitosti, ki bi ga naslovilo na pristojno državno tožilstvo, sprožilo postopek ugotovitve zatrjevane kršitve in v tem kontekstu vzpostavitve zakonitega stanja oz. spoštovanja določb ZViS.

K 17. členu

(63. člen – delovna obveznost)

Člen s predlaganimi spremembami in dopolnitvami 63. člena rešuje vrsto težav in zlorab, ki so v praksi nastajale zaradi nedorečenosti obstoječega 63. člena. Opredelitev štirih vrst delovne obveznosti visokošolskih učiteljev in sodelavcev izhaja iz aktov visokošolskih zavodov. Predlog novele vrača 6-urni normativ neposredne pedagoške obveznosti, ki je veljal pred uveljavitvijo ZUJF. Besedilo 63. člena onemogoča faktoriziranje vrednotenja izvedenih ur neposredne pedagoške obveznosti, ki je pomenilo, da je izvedena ura lahko vredna samo npr. pol obračunske ure in je zato normativ dvakrat višji, ter so ga v času rezov proračunskega financiranja kot varčevalni ukrep izvajali na številnih fakultetah, vlada pa je s tem dobivala alibi za še dodatne reze. Besedilo 63. člena tudi prinaša bistveno zmanjšanje stroškovnih motivov za zadrževanje visokošolskih učiteljev na asistentskih delovnih mestih, saj ob opravljanju učiteljskega dela predpisuje učiteljski normativ neposredne pedagoške obveznosti. Ti dve spremembi pomenita, da delodajalec profesorju ne bo več mogel nalagati 20 ur predavanj tedensko (deset zaradi zaposlitve na asistentskem delovnem mestu in podvojitev zaradi faktorizacije), pri čemer o kakovosti ni mogoče govoriti. Prenovljeni 63. člen tudi zapolnjuje zakonske vrzeli pri vključevanju raziskovalnih ur v okviru rednih delovnih obveznosti pedagogov v raziskovalne projekte in pri pedagoškem delu dekanov in drugih nosilcev vodstvenih funkcij.

K 18. členu

(66. člen – pravice in dolžnosti študentov)

V drugi alineji prvega odstavka 66. člena zakona se črta dosedanje besedilo »zaradi neizpolnitve obveznosti v prejšnjem študijskem programu ali smeri« in dopolnjuje s pojasnilom, kdaj gre za spremembo študijskega programa ali smeri po tej alineji, ki vpliva na koriščenje pravic iz 70. in 77. člena zakona.

K 19. členu

(69.a člen – študenti s posebnimi potrebami in posebnim statusom)

Na podlagi Študije o stanju ureditve posebnih skupin študentov v visokem šolstvu je bilo ugotovljeno, da v 69.a členu med študenti s posebnimi potrebami niso bili vključeni študenti s primanjkljaji na posameznih področjih učenja, ki so jih visokošolski zavodi doslej že upoštevali v tej skupini, med študente s posebnim statusom pa sta dodani skupini študenti starši do dopolnjenega tretjega leta otrokove starosti (doslej samo študenti, ki so postali starši v času študija) in študenti, ki prihajajo iz izrednih ali neugodnih socialnih okoliščin.

K 20. členu

(72.a člen – financiranje iz proračuna Republike Slovenije)

Doseganje 1 % BDP do leta 2025 glede na dejansko stanje proračunskih sredstev za (samo) študijsko dejavnost pomeni precejšnje povečanje sredstev na letni ravni. Ocenjujemo, da bo tako povečani letni obseg sredstev zadostoval za pokritje vseh področij oziroma nalog, ki so navedene v 72.a členu zakona. Temu ustrezno je treba ta člen dopolniti, da bo jasno razumljivo, da se 1 % BDP naša na vse te naloge.

Koncesija bo lahko zasebnemu visokošolskemu zavodu lahko dodeljena tudi za študij tretje stopnje. V drugi odstavku je zato treba dodati, da se bo temu zavodu doktorski študij tudi sofinanciral iz Proračuna RS, in sicer na isti način kot javnim visokošolskim zavodom (to je s sklepom ministra, ob upoštevanju diplomantov). V podzakonskem predpisu pa bo določeno, kateri diplomanti zasebnega visokošolskega zavoda se bodo upoštevali (npr. samo za koncesioniran program ali zavod kot celoto, kaj v primeru, če zavod doktorskega študija še ni izvajal).

K 21. in 22. členu

Člena 72.č in 72.e se popravljata le redakcijsko in vsebinsko ne posegata v sistem financiranja študijske dejavnosti oziroma temeljnega stebra le-tega. Sprememba členov je potrebna z namenom zagotovitve enakega razumevanja vseh delov sistema/izračuna ter uporabe enake terminologije. Določba desetega odstavka 72.e člena je razširjena zaradi transparentnosti – zmanjšanje sredstev zaradi ne-izvajanja dogovorjenega obsega študijske dejavnosti, zaradi odvzema koncesije ali zaradi prenehanja akreditacije visokošolskega zavoda se upošteva oz. izvrši vsako leto.

K 23. členu

(72.l člen – dodelitev sredstev za nacionalno pomembne naloge in institucije)

Ustava Republike Slovenije določa, da imata avtohtoni narodni skupnosti in njihovi pripadniki pravico do vzgoje in izobraževanja v svojem jeziku ter do oblikovanja in razvijanja te vzgoje in izobraževanja. Tako Zakon o posebnih pravicah italijanske in madžarske narodne skupnosti na področju vzgoje in izobraževanja in njegove predvidene dopolnitve med drugim določa, da mora Vlada RS zagotavljati razmere, da visokošolski zavodi v skladu z zakonom, ki ureja visoko šolstvo, omogočijo študij za pridobitev predpisane izobrazbe za zaposlitev v vzgojno-izobraževalnih zavodih z italijanskim oziroma madžarskim učnim jezikom na dvojezičnih območjih. Zato je med nacionalno pomembne naloge, s katerimi se uresničuje javni interes v visokem šolstvu, dodana skrb za razvoj jezikov avtohtone italijanske in madžarske narodne skupnosti. Kot skrb za razvoj jezikov avtohtone italijanske in madžarske narodne skupnosti se štejejo zlasti tisti študijski programi, ki omogočajo pridobitev predpisane izobrazbe za zaposlitev v vzgojno-izobraževalnih zavodih z italijanskim oziroma madžarskim učnim jezikom na dvojezičnih območjih. Sredstva za izvajanje študijskih programov italijanskega in madžarskega jezika se zagotavljajo v okviru proračunske postavke 574210 Nacionalni projekti visokega šolstva.

K 24. členu

(72.m člen — določitev sredstev za univerzitetne knjižnice – druge članice javnih visokošolskih zavodov in Centralno tehniško knjižnico Univerze v Ljubljani)

Člen uvaja možnost pridobitve sredstev za financiranje visokošolske knjižnice zasebnih visokošolskih zavodov, če ta pridobi koncesijo za istovrstne študijske programe prve, druge in tretje stopnje. Istovrstni študijski programi predstavljajo vertikalno povezanost oziroma nadgradnjo vsebin študijskega programa s prve na drugo in tretjo stopnjo.

K 25. členu

(77. člen – šolnina in drugi prispevki)

V prvem odstavku navedenih administrativnih stroškov (na primer izdaja indeksa, študentske izkaznice, vpisnina ...) ni dopustno še posebej zaračunavati študentom, saj so kot del študijske dejavnosti že zajeti s plačilom šolnine oziroma v dodeljenih sredstvih za financiranje študija na javnih visokošolskih zavodih oziroma na študijskih programih s koncesijo.

Četrty odstavek 77. člena zakona se dopolnjuje z jasnejšo opredelitvijo pomena prenehanja statusa študenta v skladu s 70. členom zakona, ki je v drugi alineji natančneje določena, da se šolnina študentom zaračuna, če še nimajo dosežene izobrazbe, ki ustreza najmanj ravni izobrazbe pridobljene po študijskem programu, v katerega so vpisani, in so na prejšnjem študijskem programu že koristili pravico iz druge alineje 66. člena zakona. Na novo se dodaja tretja alineja, ki dopušča ponoven vpis v študijski program, iz katerega se je študent izpisal, pri čemer mora plačati šolnino, če se študent vpiše v isti letnik, v katerega je že bil vpisan na kateremkoli študijskem programu na isti stopnji.

K 26. členu

(81. člena - evidence z osebni podatki študentov in vpisanih na študijske programe za izpopolnjevanje, ki jih obdelujejo visokošolski zavodi)

Člen se dopolnjuje z določbo, da visokošolski zavodi v evidenci prijavljenih za vpis in vpisanih študentov ter vpisanih na študijske programe za izpopolnjevanje lahko hranijo elektronski naslov študenta. Elektronski naslov je osebni podatek, ki je zaradi elektronskega poslovanja visokošolskih zavodov postal nujen za nemoteno izvajanje študijske dejavnosti. Obdelavo elektronskega naslova, ki se pridobi s prijavo za vpis, že ureja 81.f člen zakona. Z dopolnitvijo dvanajstega odstavka tega člena se ureja možnost ažuriranja osebnih podatkov študentov preko eVŠ evidence študentov in diplomantov, ki je povezana s Centralnim registrom prebivalstva. Sedaj se osebni podatki študenta preverjajo s Centralnim registrom prebivalstva ob oddaji prijave za vpis, kar pomeni ob prvem vpisu v študijski program,

odslej pa bodo visokošolski zavodi ažurno obveščeni o spremembi osebnih podatkov študenta, ki jih lahko hranijo v svojih evidencah. Člen se dopolnjuje z novim trinajstim odstavkom, s katerim se ureja pravno podlago za uporabo elektronskih za znanstvenoraziskovalne namene, ki so v javnem interesu (npr. Evroštudent).

K 27. členu

(82. člen – zagotavljanje podatkov za eVŠ)

S spremembo v tretjem in četrtem odstavku se omogoči možnost oddaje prijave za vpis oziroma prošnje za subvencionirano bivanje v eVŠ z AAI računom, ki ne zahteva tudi pošiljanja natisnjene in podpisane obrazca po pošti. AAI je elektronska identiteta, ki jo podeljujejo članice združenja ArnesAAI, kar so tudi šole in visokošolski zavodi. Za upravljanje in varno izmenjavo podatkov skrbi Arnes. Za pravilnost in ažuriranje podatkov o dijaku oziroma študentu je odgovorna šola oziroma visokošolski zavod. Vsaka članica združenja ArnesAAI z Arnes podpiše dogovor in določi pooblaščen osebo, ki na članici lahko dodeljuje elektronsko identiteto v obliki AAI računa svojim dijakom oz. študentom in zaposlenim (uporabniki). AAI račun je enolično uporabniško ime, lastno samo enemu uporabniku.

V prvem stavku petega odstavka 82. člena se odpravlja sklic na predpis iz sedmega odstavka 16. člena zakona. Način in oblika pridobivanja podatkov ureja predpis iz zadnjega odstavka 82. člena.

S spremembo desetega odstavka se nabor podatkov, ki jih MIZŠ lahko pridobi za analiziranje zaposljivosti diplomantov iz lastne evidence o opravljenih strokovnih izpitih, razširi na podatek o tem, ali je diplomant opravil strokovni izpit.

Z novim enajstim odstavkom se za analiziranje zaposljivosti diplomantov dodaja pravna podlaga za obdelavo podatkov o doseženih ocenah in rezultatih opravljenih študijskih obveznosti študentov, ki jih vodijo visokošolski zavodi v evidencah iz 81. člena zakona.

Z novim dvanajstim odstavkom se za analiziranje zaposljivosti diplomantov dodaja pravna podlaga za obdelavo podatkov Finančne uprave RS o dohodkih diplomanta, o tem ali diplomant opravlja delo po avtorski pogodbi, podjemni pogodbi ali kot samozaposlen, ki samostojno deluje na trgu dela in storitve opravlja v svojem imenu in za svoj račun, ki so podlaga za identifikacijo t.i. prekarnega dela, ter o tem ali je tekom študija diplomant delal preko študentskega servisa.

Dosedanji enajsti oz. novi trinajsti odstavek se dopolni s določbo, da mora minister, pristojen za visoko šolstvo k predpisom o načinu in obliki zagotavljanja podatkov za evidence iz 82. člena zakona, v delu, ki ureja podatke Finančne uprave RS, predhodno pridobiti soglasje ministrstva, pristojnega za finance.

K 28. členu

(83.a člen – uporaba evidenc eVŠ in dostop do njih)

83.a člen zakona se dopolnjuje z namenom zagotoviti pravno podlago za povezovanje eVŠ z evidencami visokošolskih zavodov za namen pridobitve podatkov o ocenah oziroma rezultatih študenta, doseženih pri izpitih in drugih študijskih obveznostih za izbirni postopek za vpis v visoko šolstvo (novi šestnajsti odstavek) in za povezovanje eVŠ z evidencami, v katerih se vodijo podatki, potrebni za postopek odločanja o dodelitvi subvencije za bivanje (novi sedemnajsti odstavek) ter evidence eVŠ s portalom eVEM za namen poenostavitve urejanja zavarovanja študentov za poškodbe pri delu in poklicno bolezen pri praktičnem pouku, pri opravljanju proizvodnega dela oziroma delovne prakse in na strokovnih ekskurzijah.

Prehodne in končna določba

K 29. členu:

Zaradi uskladitve dejavnosti visokošolskih zavodov z definicijo javne službe, kot jo določata nova 6.a in 6.b člen zakona, se izvajanje le-te zamakne v čas po uveljavitvi zakona.

K 30. členu:

Republika Slovenija je kot članica Evropske unije že leta 2006 pristopila h Konvenciji o ustanovitvi EUI ter tako postala polnopravna članica EUI.

K 31. členu

Prehodna določba ureja koncesije, ki so bile podeljene že pred uveljavitvijo zakona.

K 32. členu

Prehodna določba ohranja možnost sklepanja pogodb o delu, dokler sredstva za študijsko dejavnost ne dosežejo 1 odstotka BDP.

K 33. členu

Sredstva za novo opredeljeno nacionalno pomembno nalogo, in sicer za skrb za razvoj jezikov avtohtone italijanske in madžarske narodne skupnosti, se prvič zagotovijo s študijskim letom 2020/2021.

K 34. členu:

S spremembo 72.a in 72.b člena zakona se spreminja obseg nalog oziroma dejavnosti, na katere se nanaša obseg sredstev v višini 1 % BDP. Poleg tega se cilj doseganja 1 % BDP skrajša oziroma določi v letu 2025. Prvi stavek tega člena je zato treba popraviti in uskladiti.

K 35. členu

Člen nalaga uskladitev podzakonskih predpisov s sprejeto novelo zakona.

K 36. členu

Vsled spremembe 39. člena zakona, ki odpravlja merila, ki urejajo prehode med študijskimi programi, se razveljavljajo obstoječa Merila za prehode med študijskimi programi (Uradni list RS, št. 45/94) in Merila za prehode med študijskimi programi (Uradni list RS, št. 14/19) ter opredeljuje obdobje uskladitve študijskih programov, ki so bili akreditirani pred uveljavitvijo tega zakona ali ki bodo v postopku akreditacije ob uveljavitvi tega zakona.

K 37. členu

Člen ureja začetek veljavnosti novele zakona.